

Spetsiaalne fond

Huvitar žurnaalleht

VII. aastakäik

Nr.
1

Film ja Elu

D.1209

Neljapäeval 4. jaanuaril 1940

Kind 12 senti

HEAD
UUT
AASTAT!

Charles Boyer

on Irene Dunne partneriks superfilmis „ARMASTUS EI KUSTU”,
mis esilinastub lähemal ajal kinos „Ars”.

Marja L.

Lehekiülgi

tütarlapse päivikust

Marja kirjutab...

Marja on 16-aastane blond advokaaditütar Tallinnast, kes õpib gümnaasiumis. Ta evib imelikul kombel kaks isa. Nimelt on ta isa ja ema lahutatud ja ema on teistkordselt abielus härraga keda Marja kutsus isaks, kuna ta päris-isa on talle papi ja ema mammi. Ta evib üliõpilasest õe Riina ja aspirandist kasuvenna Peetri. Elmistes „Film ja Elu“ numbrites avaldasime väljavõtteid Marja päivikust, kus ta kirjutas oma sünnipäeva pühitsemisest ja õe Riina kihlusest. Allpool loeme Marja jõuluõhtust ja õe Riina purjetamisest abielusadamasse.

24. detsembril 1939. On juba hilja. Marja valitsb vaikus, mis läbipõimitud kuuse-, piparkookide ja küünlate lõhnast. Täna oli oivaline jõuluõhtu. Väljas tõeline talv sügava lume, härmatanud puude ja saaniteega. Pimedal tulekul käisime mammiga surnuaial, kus süütasime kalmuküünlad vana-isa ja -ema haudadel. Haruldast ilusat pilti pakkus kuuskede vahele ja pargadesse peidetud küünlate valguskuma tuhandetel haudadel talveõhtul. On tore mõelda siis, et kusagil ootab sind soe, valge kodu jõulurõõmudega ja et oled täis pulbitsevat elu ning ees pikk tee täis huvitavaid ja põnevaid elamusi.

Juba aastaid pühitseme Riinaga jõuluõhtut kahes kohas, esmalt mammi ja siis papi juures, sest kumbki ei taha oma lastest sel kaunil õhtul loobuda. Jõuluvana õnnistas mind rikkalikult pesuga, küll sooja kui ka õrnaga. Oli tegemist kingituste kokkuotsimisega omastele. Eriti meestele on raske kinkida.

Papi juures kujunes jõuluõhtu veidi

eriliseks, omades kurva alatoon. Riina ja papi olid vaiksed, tõsised ja enesessesüvenenud, nende meeleolu mõjutas ka mind ja palju ei puudunud, et oleksin kallil jõuluõhtul töinama hakanud. Kui vaid mõelda, et õde Riina on viimast korda tütarlapsena meie hulgas, et me vast enam kunagi kolmekesi koos ei vaata põlevaid jõuluküünlaid, siis haarab jälle selline õudne kassi-ahastus hinge. Ja papi tõsine pilk riivas nagu kallistavalt kordamööda meid, ta mõlemaid tütreid. Millised mõtted peitusid täna ta kõrge lauba taga? Esimest korda tuli mulle mõte, et vast ehk mu papi polegi elus õnnelik. Kas pole ta vast ehk liialt üksik? Keegi peale teenija ei hoolitse ta heaolu eest. Kui mõelda, kuis mammi ümbritseb kodus isa hella hoolitsusega, kuis ta alati valmistab isa maitsele vastavaid rooge, seab kodu isa meele järele, ravib teda haiguse puhul liigutavalt, hellitades teda sama emalikult nagu meid, oma tütreid, siis taipan, et isa on vist jäänud ilma parimast, mida saatus suudab pakkuda, ja see on: õnnelikust perekonnavalust. Need viimased pole just minu enda algupärased mõtted. Kuulsin kord midagi sellist arutlevat mammit ja isa. Imelik, miks siis ei sobinud kaks minu meelest nii täiuslikku inimest abielus, nagu seda on mammi ja papi. Ma olen vaistliselt hoidunud käsitlemast seda teemi, kuid ükskord tahaksin seda süiski teada. On vist probleeme abielus, mis minule on tundmatu maailmaks.

28. detsembril 1939. a. Teisel pühapäeval oli Riina pulm. Kavatseti küll alul pidada pul-

lusil peeti need süiski Tartus. Juba esimesel pühapäeval sõitsime, terve suguvõsa üksmeelselt koos, ülikoolilinnas. Jaamas võtsid meid vastu peigmees oma vanematega ja mõned ta sõbrad. Peigmees viis meid esialgu oma korterisse, mis juba kandis värsket noorpaarile vastava sooja ja mugava pesakese ilmet. Ööbimiseks olid meile varutud ruumid mujal. Teisel pühapäeval vaatasime linna ja lõunatasime peiu vanemate juures. Peale lõunat alustas palavikuline ettevalmistus laulatusel minnekuks. Riietusime kolmekesi, mammi, Riina ja mina, magamistoas. Lõpuks, suure tegemise järele, seisime kõik kolmekesi peegli ette, tehes vastastikku komplimente. Kõigepealt Riina: ta näis välja võluvana oma imeilusas hästiistuvast pruutkleidis pika-pika õrna looriga. Ta kitsas ovaalne näoke õhetas, ta suurist tumedaist silmist säras vastu segu ärevusest, õnnest ja uudishimust. Meie väike pruut tegi meile au. Riina on pärinud papi tumeda lokkispea suurte silmadega ja pikkaade ripsmetega. Ta ei sarnane küll sugugi mammi ja minuga. Aga kui vaatan mammit, siis tean, kuis näen välja kahekümne aasta pärast ja see väljavaade on üpris rõõmustav. Ema on kaunis lopsakas, nüütelts „vollsclank“ blondiin mõtlikkude sügavsiniste silmadega ja veel väga sarmikas ning õitsev. Tema trumbiks on ta helevalge, sile nahk ja loodame, et see ka minu juures püsib sama siledana ja valgena. Ema oma nooblis, tumedas, sädelevas toaletis näis nooruslikuna, kuid väärrikana, sobides hästi pruudiema ossa. Ja lõpuks

(Järg 11. lhek.)

Seal on ta juba jälle! Siis selles lehes on ju tema pilt — ja seal teises jälle. Näides talle üllatavalt sarnane!

Nagu unenäos loen: „Eterna-särgikraed“ ja „Automaatselt täituv Waterman“!

Leht kukub mul käest.

„Millega võin teid teenida?“ See on naiskelner.

Põrnitsen talle tühjal otsa.

„Mitte midagi.“ pressin esile ja väljun vankudes lokaalist.

Ma poen varju ühte autosse ja pomisen oma aadressi. Seal jään istuma ja püüan mõelda.

Auto libiseb hääletult üle asfaldi, tänavaist tänavaisse, edasi, edasi. Kui ma poolteist tundi hiljem astun üles onu Haugenitrepist, olen kaheteistkümmne dollari võrd vaesem; selle eest aga tegin sellel sõidul avastuse.

Nüüd ma tean: vaatamata kõigele pole ma süiski armunud Nedisse.

Kuis ütles tookord mrs. Thornton: „Daamid ühendriiges on sageli teineteisele pööraselt sarnased, nad lähevad samasse kinno, loevad samu raamatuid, unistavad samast inimesist, ostavad ühesuguseid kleite ühest ja samast kauplusest ja, siis peavad nad ju teineteisele sarnlema.“

Loomulikult on täpselt samuti meestega. See pole sugugi Ned, keda olen täna kõikjal näinud, laiaõlgne, noor mees neljakandilise lõuaga ja avameelsete, heade silmadega, need on vaid rida mehi, kes teineteisele väga sarnlevad. Ned on nagu teised, „noor Ameerika“, standardiseeritud, otstarbekohane massiprodukt à la priima täitesulepea ja „Eterna“ särgikrae! Ja endastmõistetavalt pole ma Bredot, nii armunud kui ka olin, kunagi võinud näha igal tänavanurgal, ehkki olin väga armunud, sest Bredo on ju tema ise, tema ja ainult tema — t e m a pole kindlasti selline üldiselt kasulik massiprodukt!

Ja ma tunnen end jälle kindlana: see on süiski Bredo, keda armastan.

*

Onutütar Bertha ja mina uurisime täna mu riietustagavara, enne kui siirdusin kohaotsingule. Bertha oli selle poolt, et tõmbaksin endale selga lillelise žoržett-pärastlõunakleidi, mitte aga musta rätsepakleidi, mida kannan.

„See on väga smart, kinnitan sulle! Sa näeksid selles tõeliselt ameeriklannana.“

Süiski otsustasin oma õnne proovida kenas rätsepakleidis; ma ei või vabaneda kaasatoodud ettekujutusest, et hõljuvad tualetid kuuluvad seltskonnaruumidesse ja mitte uulitsale.

Bertha kardab muide, et ma ei leia kohta oma kokkukasvanud silmakulmudega. „Kokkukasvanud silmakulme peetakse õnnetusmärgiks; sa pead neid laskma käsitada mõnes kosmeetilises salongis.“

Tal on ju õigus. Ja süiski jätan nad alles, kiuste kõikidele habadele ennustustele. Bredol oli alati nõrkus mu silmakulmude vastu ja ta tunneks nende järele puudust, kui nad oleksid ära.

Polnud sugugi raske küsida teed vahetalituskontorini — head newyorklased naeratavad ja näitavad teed vaatamata pöörasele kiirusele.

„Parsley — 12. kord.“

Tõstur kubiseb naistest. Nad pole nii sõbralikud, nagu teised uulitsal; nad neelavad mind ja teisi silmadega ja näivad välja sõjakad.

1. kord — 2. kord — 3. — 4. —, hoidku taevast, kas need kõik taavad tõusta päris ülesse?

„12. kord.“

Õigus. Kõik astuvad siin välja, terve too kari. Nad kõik liiguvad kiirelt ja kindlalt teatud suunas koridori mööda edasi, mina ükski viivitan ja loen piimaklaasist siltidelt — Brown, Bennett —. Päris koridoni otsas on tekkinud inimestest saba. Ajakirjanik minus on valvel. Ma ruttan sinna. Mis võib seal olla? Kontoriuks seisab avali, ruumi sees on ka saba, kontor on puupüsti täis. Ma loen uksest — „Edith Parsley — vahetalitusbüroo, haigeravijad, guvernandid, lastetüdrukud, seltsidaamid.“

Noh, neist ei näi olevat puudus.

Olin ette kujutanud tervet rida daame, kes vajavad kodukooliõpetajat — ma polnud ette näinud võimalust, et ka Ameerikas koduõpetajad peavad seisma „sabas“.

Vahepeal tehakse mulle ruumi.

„Laske too daam sealt ette,“ hüüab büroomanik üle ridade, ja ma võin sisse astuda.

„Millega võin teid teenida?“ kontoriproua on võiepehme.

„Mu nimi on Constanze Plahn — tahaksin küsida, kas teil oleks minu jaoks kohta.“

„Oh, teie otsite kohta?“ Kontoridaam näib pettununa ja mitte kaugeltki enam nii vastutulelikuna.

„Ja.“

„Noh, siis minge sinnaipoole ja oodake veidike, kuni järjekord jõuab teieni.“

„Veidikesest“ kujuneb pikk ooteaeg, eriti kui arvestada, et siin on Ameerika, aga mitte vana Euroopa. See kestab poolteist tundi.

Viimaks ometi.

Daam on järsk ja mitte just sõbralik. Ta istub, sullepea käes ja reastab mind teistele kohaotsijatele lisaks, saan numbri 14.329.

„Vanus?“

„Rahvus?“

„Usk?“

Et üldse tulla kõne alla, peaksin nähtavasti olema sündinud pariisitar Norrast, mängima viiulit ja golfi, omama aastatepikkuse praktika New Yorgis, olema vilunud maniküürimises ja olema nõus koeri jalutama viima.

Küsimuste juures hariduse kohta ei julenud ma rääkida Oxfordist ja filosoofiast, et mitte ajada daami segadusse, vaid hoidsin saladuses oma ülikooliõpingud ja paljud peened soovituskirjad. Oleksin olnud lihtne toatüdruk onu Peetri või mõne ministri juures, siis oleks neil soovitusel olnud vähegi mõtet. Kuid see on liig ebademokraatne, näidata ette ministrikirju, mis vihjavad „minu vana sõbra, professori doktor Plahni“ õpetatud tütrele, kuna on tegemist alamasse kategooriasse kuuluva kohaga, toatüdrukust kuni lastekasvatajani.

Kas olevat minu jaoks nüüd väljavaateid?

Ei. Uustulnukail polevat kunagi väljavaateid. Ma ei taipa, kuis on siis võimalus saada millegiks muuks, kui olla vaid kogemusteta „greenhorn“, nagu kutsutakse siin uusi. Aga preili Berg, keda kohtasin ülal Parsley juures, teadis seda. Sest tal oli abiks kogenud sõbratar.

Tartu ringvaade

Vana-aasta viimseid vintsutusi.

Juba varakult, enne jõulupühi, oli tunda „vanamehe“ 1939 viimseid hingetõmbeid ja kõikjal olid uue-aasta peatse saabumise ootel. Harilikult tundub nii, et mis on tulemas, see paistab olevat kuld ja olemasolev ei kõlba mitte kuhugi, ehkki on kahtlematult ka vana oma osa mimmelus täitnud. Sellest tingitud ka uue-aasta pingeline ootamine juba varakult enne pühi. Head lootused peavad olema, muidu pole võimalik ette kujutada elu kui tervikut.

Pühad võeti tartlaste poolt kirikute ja surnuaedade külastamise tähe all vastu. Jõululaupäeva ja vana-aasta õhtustele jumalateenistustele oli rahva tung niivõrd suur, et vaevu võis veel loota akadeemilist veerandit armastav kodanik soovitud pühakojade uksest sissepääsemist.

Vaatamata tugevale pakasele, tartlased külastasid traditsiooniliselt surnuaedu, kus küünalde valgusel omaste, sõprade või tuttavate kalmul tuletati meele endiseid ilusaid aegu.

Nagu vana-aasta viimseid päevade — eesotsas pikad pühad — näitasid politseipeeglis selgesti, et tartlased oma pühas Tartu vaimus on hakanud austama ka kõrda. Nähtavasti on jõutud rskete aegade tõttu arusaamisele, et ei tasu iga tühja asja pärast tülitada ja et on tarvis säästa jõudu veel raskemate aegade jaoks...

1940. a. saabus tõsise tujuküllusega.

Ilusaks, kombeks on kujunenud tartlasile vana-aasta ärasaatmine raekoja esisel. Aasta viimseil ööl — vastu uut-aastat — koguneti juba varakult raekoja esisele, et vastu võtta raekoja tornikella 12-ne tume date lõikide järgi saabuvat uut-aastat. Külma ilma peale vaatamata oli rahvast rohkesti, kes tähtsal momendil hurraa-hüüetega, peakatete ja isegi sõidukite õhku pildumisega tervitasid kuldset uut-aastat (kuldset kujutab vähemalt igal üks uue aastat ette). Agarad näisid olevat nii tüdrukud kui ka poisid. Astuti võõrale tütarlapsele juure, suruti parimate soovidega kätt ja nii mõnelgi tütarlapsele kadus maa jalge alt. Tütarlapsed seevastu olid agarad suudlusi jagama, mida aga kärmed olid kasutama eriti vanapoolsed „noorhärnad“ ja varjatud kujul ka naisemehed. Juhust peab ju kasutama aasta saabumisel, et kindlustada endale „suudlusrohke“ aasta.

Pärast 1940. a. saabumist siirduti kodustele ja seltskondlikele olemistele, kuna teised, kes võtsid uut-aastat vastu lokaalides või mujal ruumides, jätkasid lõbusat meeleolu jalakeerutamisega, mis kestis kõikjal varahommikuni.

Traditsiooniline vanaaastaõhtu „Vanemuises“.

Esinduslikum vana-aastaõhtu tavaliselt on alati olnud „Vanemuises“. 1939. aasta viim-

seid tunde veedeti rohkete külaliste osavõtul ka tänavu „Vanemuise“ ruumikas kontsertsaalis. „Vanemuise“ pere oli seekord rahva hea tuju eest mõistnud mitmekesise eeskavaga hästi hoolitseda — vastavalt tõsistele ja ärevatele aegadele. Kogu kireva kava tseremooniameistriks oli näitejuht A. Mering, kes oskas osavalt tühje kohti täita sõnade, liigutuste ja muude kohaste võtetega.

Aasta huvitavam teatriõhtu oli jagatud kolme suure peassa. Esimest — kontsertosa — või nagu seda konfereeris A. Meering nimetas — viisakas osa, täidetud „Vanemuise“ orkestri paladega E. Tubina energilisel juhatamisel. Kusjuures solistidena esinesid: E. Maasik, H. Aren, E. Maripuu, S. Varju, A. Niitof, H. Kaasik ja R. Alasi — kõik tugeva aplausi äratamiseks.

Õhtu teiseks teatraalseks osaks, n-n. tõsisel osas, esitati R. Mursi traagikomöödia „Rahvaste rändamine“, milline võeti publiku poolt elavate ja korduvate kiiduavaldustega vastu. Näidendisse olid tegevusse rakendatud „Vanemuise“ arvukast perest teenelised näited. J. Põder, R. Ratassep, näitlejad L. Tubin, I. Jürge, E. Pärn, K. Tanilov, A. Pulst ja E. Neemre. Hea ja ajakohase aimestiku valikul on R. Mursi meistertanud sakslaste arvel ilusa ja hoogsa „naerupommi“, millist „Vanemuise“ lavale ei ole küll ajal nähtud. Sagimist ja liikumist oli laval rohkesti, kuna iga osakandja näis õiges sõiduvees olevat. Tantsudes esines ka V. Otsus teatri tantsurühmaga. Humoreske esitas V. Ader. Umbes kella 11-ne paigu teatas konfereeris A. Meering, et tulemas on kolmas — vallatu osa, milles eriti rõõmu valmistab „Rõõmuonu orkester“ neegrite kaastegevusel. Tõsiselt oli ka „Rõõmuonu orkester“ ennenägematu ja -kuulmatu, mida sai aina imestada, nii koosseisult kui mängult. Võis ära tunda esimese viuldaja osas E. Pärna ja orkestrijuhina E. Kruuda't. Trummi ja muu instrumentide osas oli esile toodud praegusel ajal eriti kõrgehinnaline ja tagaotsitav katuseplekk ja kojamehe parim tööriist, luud, milliste koostöö oli otse uskumatu. Ei saa sugugi öelda, et Kruuda oleks teistest maestrodest maha jäänud. Ta lõi sellel alal korraga omale väärika nime.

Palju ilusaid laule esitas ka Tartu tuntud joodelaja Ida Suvero. Samuti „Vanemuise“ võlurid — neitsid lampidega jätsid kõigiti vastuvõetava mulje.

Uueks aastaks ennustused ja muud säärased toimingud korraldati enne kolmveerand kahteistkümmend, kuna siis algas peaministri prof. J. Uluotsa uue-aasta kõne ülekanne kogu rahvale. Täpselt kell 12 ilmusid lavale orkestri helide saatel vana- ja uus-aasta, olles üleni relvastatud ja saadetuna ihukaitseväge poolt „Noormehe“ pea kohal rippus suur küsimusmärk — ei tea, mida meile 1940. a. toob, Põlmea süttisid ka lava kohale riputatud aasta 1940, mis säras kogu õhtu.

Pärast prooviti jalutusruumis ülesseatud õnneratast ja valati õnnetina. Eluvusrohke oli ka maja alumine kord, kus laud olid viimse võimaluseni külalisest täis kiilutud. Riidehoid esiruumis oli kolmekordistatud. Õhtust olid osa võtma kutsutud noored ja vanad ja isegi need, kes võib-olla aastast kord või koguni esimest korda teatri-ruume külastavad.

Lõbusas uue-aasta meeleolus võisime näha teatri dir. O. Aloe rohkearvulise näitlejasperega, istudes valges saalis üldises lauas. Kohal olid äärmestest Roosenvald abikaasaga, Joh. Paabo abikaasaga, Berg, Võrk, K. Abel abikaasaga, Krönström abikaasaga, K. Reinhold (seekord küll poissmehena). Tantsuõpetajaist A. Praakli, F. Nugin j. t. Kohal olid ka dir. Olbrg, prov. Brunoff abikaasaga. Ajakirjanikest: A. Taska, H. Rebane Tallinnast ja palju teisi tartlasi, keda siinkohal lehe kitsa ruumitõttu pole võimalik loetleda. Manimist vääraks veel „Vanemuise“ alumise korra kabareenumbrite esitajad Asta ja Ero, kes üldtuntu rahvapäraste ja akropaatiliste tantsude esitamisega, kusjuures neile levanumbriks on kujunenud „Vändra polka“. Väga head tehnikat ja võrdlemisi ulatuslikku paimdust omab teine akrobaatiliste tantsude esitaja üksiktantsudes Novelty Lord, kelle nimi ainuüksi tagab tantsu kvaliteedi.

TARTU KINOD.

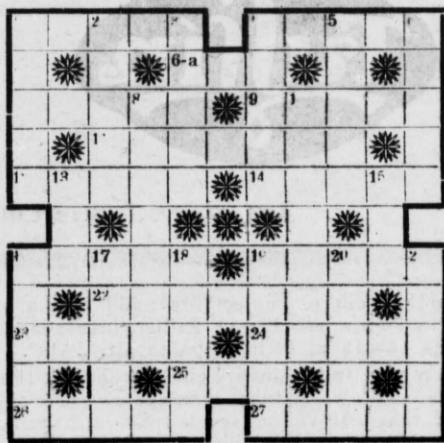
Pühade ajal said Tartu kinod rohke külastajate arvu osaliseks, kuna valksed ja tegevuseta pühad dikteerisid paljudele filmide vaatamist rohkete „Vanemuise“ teatrienduste kõrval. Nagu meie oma vana-aasta viimse numbris märkisime, olid Tartu kinode pühade-eeskavad hästi valitud, mida tõendasid pikad kinokülastajate sabad kinode ooteruumides. Tulemas on veel kaks püha — kolmekuninga ja harilik pühapäev, mis kõrvuti moodustavad nagu mingi suurpüha. Selleks ajaks Tartu kinod näitavad jälle uusi ja vaatamisväärsed suurfilme. Kino „Central“ esitab huumoriküllast suurfilmi „Kesköö“, Claudette Colberti ja Don Ameche'iga peaosas. Film „Kesköö“ linastus Tallinnas „Gloria Palace'is“ suure eduga, millest võib järeldada ka suurt kinohuviliste tungi Tartus sellele filmile.

„Atteen“ näitab Sonja Henie't ja Tyro-ne Power'it kütkestavas jääreüüfilmis „Teine viul“, milline peaks kõitma eriti neid kinohuvilisi, kes armastavad näha talvist revüülu ja Sonja Henie meisterlikku esinemist.

„Apollo's“ näeme poola sügavasulist draamat „Viljaltõugatu“ tuntud suurustega — Elisabeth Barschevskaja, Junoša Stepanovsk'i j. t.

„Metropol“ esitab seekord jälle ülipõnevat Aljaska rannavete põnevusfilmi „Aljaska piraadid“, milline põnevusfilmide vaatajale on otse maiuspallaks.

Ristsõnad.

Põikread — 1. Kuulus viulikonstnik, 4. Hiljuti Eestis võistelnud leedu jalgpallimeeskond, 6-a jagu, 7. Eesti helilooja, 9. Endine Soome jooksumeister, 11. Rootsi olümpiavõitja suusatamises, 12. Jõgi Prantsusmaal, 14. Eesti politseijuhte, 16. Prantsuse teadeteagentuur, 19. Riik Euroopas, 22. Keemiline element, 23. Soome kuulsamaid maadlejaid, 24. Näotu, 25. On — kaska keeles, 26. Rõngassaar, 27. Eesti poetess.

Püstread — 1. Saksa kirjanik, 2. Naisenimi, 3. Norra algkeelne nimetus, 4. Elukutse, 5. Kuulus itaali helilooja, 6. Tuntud Ungari jooksja, 8. Endine eesti jalgpallur, 10. Kevadlill, 13. Vanem, 15. Kolmiksonant, 16. Eesti helilooja, 18. Eriline viis, moodus, 19. Kuulsaim inglise majandusteadlane, 18. S., 20. Järv Venes, 21. Surnud.

HUUMOR

„Kas te ei tahaks mulle seista modelliks aktipildile, preili Aino?“

„Aga, härra Rahu! Ma pole veel kunagi olnud modelliks!“

„Ei tee viga — ma pole ka veel kunagi maalitud!“

KINDEL VAHEND

Noor daam, kes äsja on astunud täiskiilutud omnibussi, oma sõbratarile:

„Oleks kena, kui nood mõlemad hea välimusega härrad vastaspingil annaksid meile oma istekohad.“

Jalamaid tõusid ülesse viis meest.

„Kus veetsite öieti oma mesinädalad?“ tahtis teada sõbratar noorelt abielupaarilt.

Noor proua punastus: „Jah.“ pöördus ta küsivalt oma abikaasa poole, „jah, Hans, kus me olime öieti?“

Lehekülgi tütarlapse päevikust

(10 lkt. järg.)

minu väike isiksus. Võisin olla rahul ka endaga. Vilksusin väikese tähekesena suurte planeetide tagant oma helesinises stiilkleidis. Kandsin esimest korda elus maani ulatuvat kleiti ja oli tegemist, et jalad sellesse ei takerduks nagu kammitsas hobusel. Soeng oli hästi õnnestunud ja suured, pehmed rullid laubal sobisid mulle. Tegin mõned tantsusammud oma „Viinivalsist“, hoides mõlema käega laia kleidisaba. Polnud viigagi, esinemiseks oivaline kostüüm, kui nõutakse, et esineksin.

Edasi järgnes sõit kirikusse ja laulatus-talitus. See oli haruldane vaatepilt. Riina kui ka Enn kuuluvad korporatsiooni. Enn muidugi vilistlasena. Nii saatsidki pruutpaari kuus pruutneitsit Riina korporatsioonis ja kuus peupoissi Ennu korporatsioonis. Seda värvipalet sädelt! Oh sa mu meie! See pani mindki hetkeks mõtlema, kas mitte heita nurka mõtted Hollywoodile ja pigem siirduda ülikooli, et samuti saada õnnelikuks värvikandjaks. Mina olin oma papi kõrval, kes mind naljatades nimetas oma pruutneitsiks. Selline kiriklik suur laulatus on ikka tore asi ja ega seal jätkugi aega kuulata õpetaja sõnu. Seal vahi kas või silmad peast neid paljusid toalette. Riina ütles väga vahvalt oma ja-sõna, samuti Enn ja nii nad saidki meheks ja naiseks.

Pulmapidu leidis aset peigmehe konvendis. Rahvast oli rohkesti ja valitses väga lõbus meeleolu. Mina pidin istuma kõrvuti Ennu venna Lembituga. Too poiss on kaheksateistkümnene ja käib gümnaasiumis. Tal on suured kõrvad ja minu meelest veidi totakas nagu (ja ometi olevat ta oma klassis parim õpilane, nagu hiljem kuulsin!). Vastuoksa Ennule ta räägib hirmus vähe. Rääkimiseks tõepoolest meil palju aega ei jätkunudki, sest mind vaevab hirmus nälg ja nähtavasti oli sama lugu Lembituga. Kokakunsti saavutuste hindamisel näime olevat ühel tasemel ja selles suhtes oli ta mulle sobivaks lauanaabriks, kuna mõni

teine oleks mind asjatult tülitanud oma kõnetamisega, nõudes endale tähelepanu-pööramist. Igavaim osa tervest sellest lauastumisest oli lauakõned (välja arvatud papi oma, sest teda võiks nimetada „kuld-suuks“).

Pidin pärastpoole kandma ette ka oma „Viinivalsi“ ja ma ei teinud seda vist väga halvasti, sest nõuti tormiliselt lisapalu. Kuna mul aga polnud kaasas kostüüme, ei saanud ma enam teenida loobereid oma tantsu-geeniusega.

Kuna avastati, et ma tantsus olen küllalt kodus, sain ma ka salongtantsudes nii palju jalgu keerutada, nagu süda lustis. Mu truimaks partneriks osutus Jaan Mänd, kangesti ilus poiss, kes osutus Ennu akadeemiliseks pojaks. Ta tuletas meele Tyrone Power'it, mu meeslemmikfilmitähte. Hommikuks oli ta juba nii kaugel, et avaldas mulle armastust ja tahtis mind suudelda, millise väga soovi peale ta minult tulise kõrvakiilu sai. Siis avastas, et ta pole Tyrone Power, on päris tühine poisinolk, ehkki üle kahekümne ja ei vääri, et talle kaotada südame ja ohverdada filmistaari karjääri. Kuid lõbus oli küll ja lõpuks oli suurekõrvaline Lembit see, kes mind rüütellikult päästis Mändi käppade vahelt, kutsudes mind uurimismatkale, et kas vast ehk leidub veel kusagil midagi söödavat. Konvendiköögis leidsime veel küllaldaselt restet ja seal ilmnes, et Lembit peale hea söögiisu omab ka ande, rääkida toredaid anekdoote koolist. Meie naersime ja sõime ja kui jälle üles läksime, oli rahvas juba minekuvalmis. Oli juba hommik ja terve pulmaseltskond siirdus noorpaari koju, et neid lauluga äratada. Kuid mulle ei pakkunud terve see ilmaelu enam huvi, ainus asi, mida igatse-sin, oli voodi ja kui siis sinna pääsesin, vajusin kui Aabrami sülle.

Nii on siis meie Riina juba proua ja to omab ise omaette kodu, milles ülikooli-õpingute kõrval harrastab perenaiseametit.

Uudisoperett Ameerika väliseestlaste elust

Ranna-Pungerja uueks kuurordiks

Huvitavat Heldur Vatseli ja Elmar Valmre operetist „Igatsetud maa“.

Meie noorel andekal operetikomponistil Heldur Vatselil ja kirjanik Elmar Valmrel on valminud uus operett, mis käsitleb väga huvitavat ja ajakohast probleemi, nimelt väliseestlaste tagasirändamist kodumaale. Opereti sündmustik viib meid suurärimehest Ameerika eestlase August Randeri perekonda. Vana Randel, kes on suure universaalmagasi omanik, tunneb järsku suurt igatsust kodumaa järele. Ta kavatseb äri müüa ja ühes pojaga reisida Eestisse. Selle kavatsusega aga ei nõustu poeg, kes on täiesti amerikaniseerunud ja ei tunne üldse huvi isa kauge kodumaa vastu. Et pojast siiski tekitada koduarmastust, kutsutakse ta oma surunud sõbra tütre Silvia Eestist enda juure, andes talle oma äris koha kassapreilina. Isa katsub tütarlast lähendada pojale, mis osaliselt annab tulemusi. Silvia armub Georg Randerisse ja püüab teda igati mõjutada kodumaale sõiduks. Georg on täisvereline ärimees, kes ei tunne vähimalgi määral huvi armuasjade vastu. Ta esitab uue plaani isale, ühendada nende äri üle tänava asuva võist-leja John Hardingi äriga, kellega tal on saavutatud põhimõtteline nõusolek. Nüüd tuleb uue tegelase juure eestlasest komponist Edvin Kalmar, kes on tulnud New Yorki tutvuma oma uue revüü „Tommy“ peaproovidega New Yorgi suures revüüteatris. Ta külastab ka Randerite perekonda, kelle hulgas viibides ta tutvub Silviaga, kellesse ta kõrvuni armub. Silvia ja Georgi sõprusesse tuleb järsku mõra, kuna Georg tutvub Hardingi võluva tütreaga, kes olles revüütäht on viibinud pikemat aega New Yorgist eemal ja tulnud nüüd isa vaatama. Harding leiab, et ta tütre ja Georgi abielu on reaalseim võimalus nende äride ühendamiseks. Linnapargi lõbustuste keerises otsustavadki Hardingi tütar Madren ja Georg abielluda.

Teises vaatuses leiab aset tähtis juhtum opereti sündmustikus. Vana Rander, kes kavatseb juba paari nädala pärast kodumaale reisida, tahab müüa äri pojale teadmata. Kui ta kavatseb viimast parajasti teha, tuleb poeg veel põrutavama uudisega, ta on abiellunud Hardingi tütreaga. Vanale Randerile mõjub see masendavalt, ent ta ei loobu ko-

ZARAH LEANDER
laulab igatsuslaulu

Foto Ufa

dumaale sõidust isegi siis, kui poeg jääb Ameerikasse. Varsti leiabki aset kurb lahkumine New Yorgi sadamas. Vana Rander ühes naisega, Silvi ja Edvin Kalmar sõidavad Eestisse, kuna poeg jääb Ameerikasse pidama mesinädalaid.

Kolmas vaatus viib meid Eestisse, nimelt Peipsi kaldale Ameerika eestlase poolt asutatud uudiskuurorti Ranna-Pungerjasse, kus leiabki aset opereti lõpplahendus. Milline see on, seda näevad lugepeetud lugejad juba teatris, kus operett „Igatsetud maa“ tuleb lavastusele.

Nagu lugejad on võinud juba veenduda, on opereti sündmustik väga algupärane ja vaheldusrikas, täiesti erinev tavalisest opereti šabloonist.

Lavapildid pakuvad rikkalikult vaheldust ja kirevust. Eriti huvitavaks kujunevad tuledesärna uppuva Lunapargi ja New Yorgi sadama pildid. Ilusaid rannamotiive pakub ka Ranna-Pungerja.

Käesoleva opereti trumbiks on aga muusikaliine külg, millesse Heldur Vatsel paneb oma parima. Muusikaliseks „naelaks“ osutub suurema tantsunumbrina ette nähtud revüü „Tommy“, mille kestvus on umbes pool tundi. Kolmandas vaatuses on veel suur balleti-valss. Uudisena operetis on Swing, mis teatavasti on tänavuse hooaja lööktantsuks.

Jäame huviga ootama opereti „Igatsetud maa“ esilavastust.

RICARDO.

SÜDAMESOOVE

Film ja Elu

LUGEJASKONNAST

Tõsiselt ellusuhtuv tütarlaps soovib tutvust korralike noormeestega, kes omaks kindla ameti ja oleks ustavaks elukaaslaseks. Soovitatav pikem kasv, vanus 24—28. Kirjad palun saata kuni 23. det. Leokese rmkpl. Viljandi, „Jõulu rõõm“ all.

Hallo! Hallo! Kaunid Taara neid. Teiega soovivad tutvuda kaks soliidset, jõukamat härrat, et veeta ühiselt saabuvas uues aastas. Kirjad palume saata „Film ja Elu“ esindusse Rüütli 16, Tartu mgs. „R. 27“, „B. 30“.

Hallo, neid! Kes Teist õpetaks üksiku intelligentse sõjaväelase tantsima ja oleks ühtlasi ka suusamatkade kaaslaseks? Van. 17—20 a. Kirjad: F. Siska kiosk, Võru. „Valss talveunes“.

Tartu ja Pärnu tütarlapsed, 16—19-aastani, tutvuge õppurnoormeestega. Kirjad kuni 15. jaanuarini „Film ja Elu“ abitalitusse, Tartu, Rüütli 16. Mgs. „Bel-Ami“ — „Mon Ami“.

Hei, õppurneid üle kauni kodumaa! Teiega soovib 17-a. õppurnoormees tutvust-kirjavahetust Narvast. Kirjad pal. saata Tehase 6—1, Narva, „Priit“ all.

Kenad blond tütarlapsed — aastais kuni 22, kes Teist suvatseks õpetada noore sõjaväelase tantsima ja oleks ühtlasi heaks sõbraks? Kirjad slt. „EVO“.

Hallo, õppurtütarlapsed üle kodumaa! Teiega soovib tutvust-kirjavahetust kino- ning muusikaarmastaja õppurnoormees. Kirjad palun saata Narva postkontori kaitseliidu liikme-kaardi nr. 4311 ettenäitajale.

Tütarlapsed pealinnast! 25-a. poislaps otsib endale tantsupartnerit talveõhtute möödasaatmiseks. Kirjad slt. „Rix 25“.

Tallinna tütarlapsed 16—20 a. vanuses. Üksik noormees ilma „elukaaslaseta“ sooviks teiega tutvuda. Kirjad slt. „Vidna 18“.

Tütarlapsed üle kodumaa! Kirjutage üksikule lõbusale teatri- ja kinohuvilisele 18-a. noormehele. Kirjad palun saata „Eds'i“ nimele Rakvere, Võidu tän. 70 poodi.

Mädchen, 16—20 Jahre alt, wenn sie die Einsamkeit kennen, dann bitte schreiben sie einem gutmütigen ja lebenslustigen Burschen (19 J. a.) um deutsch zu praktizieren. Adresse: „Jaan“ postkast Karja 67, Pärnu.

Vormikandja merelt igatseb leida unelmate neidu koduste, heasüdamlike, vahest õrnust ihkavate daamide seast, keda tohiks külastada puhkehetkeil, et koos unustada viivuks karme kombeid ja tormitsevat ümbrust. Kirjad täpse endakirjeldusega palun saata Tallinna talitusse lasker. loa nr. 549 ettenäitajale.

Tütarlaps kirjuta — palun... Kui su mõtted ja ekslemas ja ümbritsev meelis ei taju püsivust, siis usalda sõnake paar postile koos fotoga võimalikusele ja veendu: ma, tundmatu, vastan. Aadress: Veriora vaksal, Kirmsi pk. „K. K.“ õpilastunnistuse nr. 743 ettenäitaja.

Tütarlapsed — egoist, fatalist, pahir, kade ja veidi hull noormees soovib teiega sule- ja paberimängu. Kirjad Tallinn slt. ms. „Egiptuse nuhtlus 21“.

Hallo tütarlapsed-õppurid üle Eesti! Teiega soovib tutvust-tindisõda 19-a. gümnasist Tallinnast, et kauneil suvekuil veidi „üleaisa lüüa“. Kirjad pal. Tallinna esind. ms. all „Postipoiss kirjaga“.

Hallo tütarlapsed! Üksikud tütarlapsed, kirjutage üksikule lõbusale noormehele, et igavaid päevi lõbusalt mööda saata. Kirjad palun saata „Juks'i“ nimele Rakvere, Vene tän. 17—3.

Elust pettunud meesolevus, tundes end nii üksikuna pikkadel talveõhtutel ja olles nii lootusetus seisukorras ka tulevikus suhtes, sooviks südamest leida endale tõsist tutvust neidde hulgast. Olin abielus, kuid õnnetult ja olles nüüd nii üksik ilma ühegi naisõbrata, soovin leida neidu, kes aitaks elu vastu juhtida uuele ja paremale tulevikule. Olen 30-a. Tegutsen vabakutselisena ühe ainulaadse tööga, milline suudab pakkuda küllaldaselt võimalusi ja lootusi tulevikule. Kirjad palun Viljandi „Pressa“ abikontori nõudmiseni mg. „Elmar“.

Hallo tütarlaps! Kui oled temperamentne, sealjuures hingeline ja mitte kirklik tantsija, siis sulesta üksikule, 20-a. brünetile, sümpaatses välimusega noormehele. Kirjad slt. märgusõna all „Kartlik Casanova“.

Köha vastu

A/S. Prov. Julius Lill.

Oi, oi, oi! Neiuke, kuule, võta nüüd kähku sullepea ja lohuta mind oma kallistavate sõnadega. Vanus 16—18 a. Kirjad palun slt. „Ats“.

Kord ammu, mil hinge vallutas ääretu tühjus, tõsis soov leida teist inimest samase tühjuste hõlma — jäi leidmata too teine... ja nüüd, seistes ikka veel üksikuna, rinnus pakitus, tekib ajju mõtteviir: Kui ka heitleb Sinu hing kättesaamatute igatsuste piinus ja omad sisemisi väärtusi, kus peadus valu, mõtted, tunded, soovid, ehk peatuksid vaid hetk, usaldame üksteist — vast suudame sõpradena jagada ühiseid rõõme ja muresid. Ei meeldi see Sulle, astume edasi, üksinda, elutee ekslikud rajad vaid eel — asjatud kõverad rajad vaid taga... Ja Sulle, aasta 1940, on mul vaid üks palve: kingi mulle elu ilusaim aare — õrnahingelise neiu sõprus. Kirjad palun slt. Tallinnas „H. 21 igatseb lohutajat“.

Kolme kena, intelligentse, kuid veidi kurvameelse noorte tütarlaste soov oleks, et lõbusad ja haritud härrad üle Eesti neile reastaks mõned laused. „Blond“, „Schatään“, „Brünett“ — aastais 17—20. Kirj. pal. Narva, Joala tän. 21—5.

Siin kaks tõsist, heasüdamlist rõõmsat härrat soovivad tõsist tutvust samasuguste kenade tütarlastega. Elulookirjeldus soovitatav. Võib kirjutada ka vene keeles. Kirjad palun slt. Tallinnas „29 N ja 33 P. Önn 1940. a.“

Tähelepanu, kaunitarid! Teiega tutvuks meeldi temperamentne, meeldiv noormees. Eelistatud oleksid brünetid, saledad. Vanus 16—35. a. Kirjad palun Soeotsa kirjatalu pk. 19 „Metsa võlu“.

„Film ja Elu“ tellimishind postiga: 1 aasta Kr. 4.70, 6 kuud Kr. 2.50, 3 kuud Kr. 1.35, 1 kuu Kr. 0.48. Välismaale poole kallim. Tellimisi võtavad vastu kõik E V postkontorid Kuulutuse binnad tekstis ¼ lehekülje laiuse veeru mm 10 snt. ja ¾ laiuse veeru mm 14 snt

Kuulutusi võetakse jooksvasse numbrisse ja talitusse kesknädalani.

Peatoimetuse-talitus Tallinn, Tõnismägi 7—2. Avatud kl 5—6 p. l välja arvatud kolmapäeval Tel. 471-43. Posti jooksev arvo 725.

Tartu esindus Rüütli 16 Tel. 19-20. avatud kl 9—3.

Väljaandja: Kirjastus „Film ja Elu“. Vastutav toimetaja F. Karu.

Tall E Kirj.-Uh. tr. Pikk 2. 1939

HELINO

PAULA WESSELY
WILLY BIRGEL

**MARIA
ILONA**

II

Huvitav lisa.

**GLORIA
PALACE**

Esietenduseks haarav
suu film

Emaarmas'us

Peaosis:
WOLF ALBACH-RETTY
KÄTHE DORSCH,
PAUL HÖRBIGER.

II

Lis'eeskava

**KINO
MODERN**

100%-line

Hans Albersi

helifilm

**Vett
Canitogale**

**KINO
BI-BA-BO**

Viru 11.

**Mickey Rooney
Judy Garland**

meelikutkest-vas
helifilmis

**Andy Hardy
armub**

Uusim «FOX» nädalaring-
vaade ja E Kuituu film

ARS

Esietendub põnev
seiklusfilm

„GUNGA DIN“

Peaosis:
CARY GBANT, DOUGLAS
FAIRBANKS jr., V.CTOR
MCLAGLEN.

II

Lis'eeskava

Foto: Terra.

Paula Wesse-
ly ja Richard
Häusler heli-
filmis „Maria
Ilona“

Õnnetus

Iseäralik õnnetus päästis kahel inimesel elu. Canadian Pacific rongi esimeses vagunis viibis keegi mr. Clear, kellel oli väga igav. Tihe sadu tegi aknaruudud ähmaseks, nii ei saanud sagedi välja vaadata. Mr. Clear tõusis ja läks veidi jalutama. Kui ta jõudis vaguni teise otsa, seisis seal pesemisruumi ees keegi teine reisija. Parajasti oli rong kurvi kohal. Mr. Clear katsus hoida tasakaalu, asetades tahtmatult jala kõrvale. Sealjuures sattus ta jalg banaanikoorele, ta libises ja kukkus otsa teisele mehele, keda ta kaasa tõmbas. Too mees jälle klammerdus instinktiivselt ühe käega mr. Clear külge, kuna ta teisega otsis tuge. Sealjuures tabas ta käsi vaguniukse linki. Uks avanes ja mõlemad mehed lendasid kauges kaares liikuvast rongist välja. Kukkumine polnud kindlasti meeldiv, aga sajast pehmenenud maapinna tõttu pääsesid nad vigastuseta. Kui mehed olid toibunud esimesest ehmatuses, ütlesid nad teineteisele mitmesugusid „viisakusi“, ja kumbki otsustas nõuda teiselt kahjutasu. Niipea aga, kui nad mitme tunni järele jõudsid läbi-märjalt ja puruväsinult järgmisse jaama, muutus nende meel korraga leplikuks. Nad kuulsid seal nimelt, et mõni minut peale nende õnnetust oli rong pehmenenud raudteetammilt alla kukkunud ja esimene vagun oli rusudeks purunenud.

«Film ja Elu» kriminaalnovellide nurk

MA TULEN HILJEM

Lühiromaan

E. L. Teha

10.

Bethyl. toatüdrukul, oli täna vaba pealelõuna ja seepärast alustas ta juba varakult oma töid. Sügav rahu valitses terves hotellis, kui ta väljus oma väikesest toakesest, mis asetses otse katuse all. Vaid alt kõigest kuuldus tasast kolinat. Ettevalmistused eineks olid käimas.

Aeglaselt kõndis Bethy edasi mööda alumise korra koridori, ja korraga nägi ta George B. Turner toa ust pärani lahti seisvat. Uudishimulikult, nagu toatüdrukud juba kord on, astus ta lähemale ja vaatas tuppa. Ehmunult pörkas ta tagasi. Põrandal kirjutuslaua ees lamas George B. Turner. Pistoda peitus kuni pidemeni ta rinnus.

Bethy polnud veel kunagi näinud surnut ja nii ei imesta keegi, et ta valjusti appi karjus.

Hotelliportjeedel on peened kõrvad. Nad kuulevad vähiamtki häält. See kuulub nii-ütelda nende kutse juure. Bethy appihüüded olid nii tungivad ja õudsed, et mister Sackett, kellel oli varahommikune teenistuskord, halbaaimavalt otsekohe esimesele korrale ruttas, et abistada.

„Mis teil siis on?“ küsis ta tüdrukult.

„Vaadake, seal!“ Bethy tegi kaebliku katse, et väriseval käel näidata surnule. Mister Sackett, kartmatu mees, kes oli juba töötanud Euroopa esimestes hotellides, käskis kohe tüdrukul vaikida. Ruttu äratati direktor, kes ilmus mõne minuti pärast.

Vahepeal oli portjee naeruväärsel ettekäändel saatnud tagasi külalised, kes olid kohale rutanud oma tubadest appihüüete peale.

„Piinlik asi,“ kogeles direktor abitult, kui ta nägi põrandal lamavat surnut, „meil ei jää muud üle kui teadustada loost politseile.“

Teenistusvalmilt eemaldus portjee, et täita oma šefi käsku.

Too sulges õudse toa ukse, seisis sinna ette ja vaikides, nagu võiksid nad segada surnut ta rahu, ootasid direktor ja toatüdruk politsei saabumist.

11.

„Mõrvaalarm!“ hüüdis teenistuses viibiv seersant telefonitorusse ja teises traadiotsas hüppas inspektor Black voodist välja.

Seitse minutit hiljem sõitis ta maja ette mõrva-inspektsiooni suur auto. Inspektor astus sisse ja pöörases tempos kihutati Park-hotelli. Heledalt kriiksusid pidurid, ametnikud hüppasid autost ja ruttasid, inspektor Black nende ees, hotelli. Portjee juhtis nad esimesele korrale, ja direktor tõmbus ehmudes kokku, kui ta nägi ametnikke kohvritega. Sõnalasumata avas ta neile ukse.

Inspektor Black viskas vaid lühikese pilgu tuppa, siis tegi ta oma korralsused:

„Teie, Brown, hoolitsege selle eest, et esialgu keegi ei lahuks hotellist. Kõrvaluksed tuleb kohe

sulgeda. Cook ja Pearson teevad objektiivse vaatluse. Esijoones täpne jälgedekindlustus. Teie, härra direktor, kutsuge kohe kogu teenijaskond lugemistuppa. Miller valvab neid inimesi. Nii, ja nüüd vaatleme seda asja lähemalt!“

Esimesena astus inspektor Black tuppa ja vaatas ettevaatlikult ümber. Väljasirutatult lamas surnu põrandal. Ta näol võis näha kratsimisjälgi. Ta sargi rinnaesine oli joodetud verest, mis võttis juba pruunikaspunase värvungi. Rahatask, raha ja kell olid veel surnu juures, tegi inspektor Black kindlaks. Nähtavasti ei puudunud midagi.

„Isegi mitte rahulikult magada ei saa!“ muristas kolleegi hääl koridoris ja doktor Spletter astus mõrvatuppa.

„Seal on teil õigus,“ vastas inspektor ja pani kaks sõrme mütsi servale, „kenas asi siin. Hea mees pidi kõvasti võitlema oma elu eest, kahjuks tagajärjeta. Vaadake kord tuba. Peen kord, mis? Lauad ja toolid ümber tõugatud. Ja sellegi peale vaatamata tundub see mulle nii asetatuna.“

Doktor Spletter avas oma kohvri, võttis kätte arstiriistad, tõmbas ettevaatlikult pistoda haavast ja uuris haava põhjalikult. Inspektor Black ulatas pistoda ametnikule:

„Teha kindlaks sõrmejäljed!“ Ametnik eemaldus. Vahepeal olid Cook ja Pearson märkinud tähtsamad kohad toas valgete tahvlitega, millel olid peal numbrid. Kindlaid jälgi polnud võimalik leida.

Inspektor Black pöördus fotograafi poole: „Üldülesvõte! Kolm ligivõtet, üks kirjutuslaua, teine ukse ja kolmas akna poolt. Surnukambris teha ülesvõte ülakehast ilma riietuseta!“

Kohe väljusid toast ametnikud ja arst, kes vahepeal oli lõpetanud töö. Fotograaf tegi ülesvõtteid.

„Pistoda oli hirmsa hooga surutud südamesse,“ pöördus arst inspektori poole, „vasem südamekam-ber on täiesti läbi pistetud. Torge oli ilmingimata surmav, ja surm saabus juba enne keskööd.“

Järelduslikult kuulas inspektor pealt arsti tea-daannet.

„Naine mõrvarina ei tule küsimuse alla?“

„Kindlasti mitte,“ vastas doktor Splitter ja naeris, „siin on pigem mulje, nagu oleks töötanud li-hunik. Nii tapetakse nimelt loomi.“

„Teie olete selles kindel?“

„Kahtlematult, teie võite mind usaldada. Amet-lik laiba lahkamine teatab teile kindlasti sama.“

„Ilus, andke mulle, palun, oma seletus kohe kir-jalikult. Ma usun, selle asjaga on kiire...“

12.

Lugemistoas seisis hotelli teenijaskond ja suh-tus segatud tundeil ülekuulamise. Põnevalt vaa-dati sisseastuvale inspektorile. Politseiga ei tege-leta meeleldi.

„Kõik siin, Miller?“ pöördus ta ametniku poole. „Ei, inspektor! Portjee, kellel oli teenistuskord eile õhtul, puudub veel. Ta tuleb aga kohe.“

Inspektor Black silmitses kohalviibijaid:

„Nüüd asja juure: Teie teate, et hotellikülastajane George B. Turner toas nr. 11 täna öösi mõrvati. Ma kuulan teid nüüd üle. On loomulik, et igauks räägib tõtt. Ka väiksematki pisiasja ei tohi unustada. Nii, kes nägi mister Turnerit viimati?“ Sü-gav vaikus. Vahepeal oli saabunud portjee ja tah-tis parajasti seltsida teistega.

„Seal te oletegi,“ pöördus Black tema poole, „kestis veidi kaua. Kuidas on teie nimi?“

„John Hastings!“

„Teie olite eile õhtul teenistuses. Millal nägite mister Turnerit viimati?“

„... Kella kümne paiku. Siis tuli ta tagasi ho-telli.“

„Kuidas teate seda nii täpselt?“

„Ma vaatasin parajasti kellale, kui mister Tur-ner astus halli, ja saatsin jooksupoisi vaksalisse öise kiirrongi vastu.“

„Kas mister Turner oli eile terve päeva ära?“

„Ei, ainult kuni kella seitsmeni, siis tõi doktor Dixon ta oma autos hotelli.“

„Millal lahkus ta teist korda hotellist?“

„Seda ma ei näinud.“

Seersant Miller istus väikse laua taga ja tegi hoolikalt märkmeid.

„Kas käis mister Turneril mõnikord külalisi?“ jätkas inspektor Black ülekuulamist.

„Ei, vaid eile õhtul tuli doktor Dixon veel kord hotelli, küsis minult tema toa numbrit ja ruttas üles.“

Inspektor Black jäi kuulatama.

„Millal see oli?“

„Pärast kella üheksat! Umbkaudu.“

„Teie ütlesite esmalt, et mister Turner tuli uuesti tagasi vast kella kümne paiku. Kuidas on see siis võimalik?“

„Seda ma täpselt ei tea, sest nägin mister Turnerit vaid tagasi tulevat. Ma ju ei teadnudki, et ta veel kord oli välja läinud. Võib-olla ootas doktor Dixon ülal mister Turnerit toas ta tagasi-tulekut. Pealegi oli arst väga ärritatud.“

Inspektor Black astus portjee poole:

„Ärritunud, ütlete teie? ... Ja kui ta lahkus hotellist, kas oli ta siis ka veel ärritunud?“

„Ja kuidas veel! Ta peaaegu hüppas oma au-tosse.“

„Kuulge, Hastings! Meenutage täpselt ja pingu-tage end, kas te veel teate, millal doktor Dixon ära läks?“

„See oli umbes samal ajal, kui mister Turner tagasi tuli. Igatahes said nad vaid lühikest aega teineteisega jutelda.“

(Järgneb.)

Paula Wessely

inimene ja näitlejatar

Paula Wessely veetleva „Maria Ilonana“ samanimelises helifilmis.

Ta on lihtsaim näitlejatar, keda võime endale kujutleda. Naine, kes seisab kõrgel üle kosmeetika ja moe väiklaste käskude. Tema välimuses avaldub sisemise ilu võit välimuse üle. Midagi pole tema juures näitlejalik tavalises mõttes. Ta on naiivne ja rahvapärane igas olukorras. Kõik nood tundmatute naiste valud ja kannatused ning rõõmud olevat kehastatud tema isikus. Ta võib olla mahe ja külm, õrn ning kurb, traagiline ja lõbus, energiline ja isekas. Pole olemas tunnet, mida ta väiksemagi liigutusega ei saaks teha usutavaks. Ta olemus on loomulik, nagu ta kõne ja väljendusviis. Kõik tema juures on rikkumatu ja avameelne — ta võib meile anda illusiooni õigest kunstnikust.

Ikka jälle imetletakse tema mängu, mis on täiesti vaba igasugustest poosidest. Täiesti „erai. kuna“ seisab ta kaamera ees, tagasihoidlikuna ja uhkena. Ükski vale heli ei sega ta mängu, ei mingi paatos. Ta elab oma osades otse haruldase kindlusega. Kui ta pahandab, tunneme nagu kõnelemas piksepilvi.

Nüüd võime vaevalt kujutleda, et ta oma karjääri algpäevil mängis lõbusaid osi. Astudes esmakordselt teatrikoolist lavale olid ta erialaks lõbusad toatüdrukud. Siin avastati kohe ta eht viinlik huumorisoon, ent traagilistest suursaavutustest ei teadnud veel keegi midagi. Seistes 1926. aastal Praha teatrilaval vaimustas ta koos oma praeguse abikaasa Attila Hörbigeriga kõiki vaatajaid.

Pole kerge vabaneda teatavst osadežanrist.

Maria Ilona

Paula Wessely hülgeosa koos Willy Birgeliga, mis esilinastub kinos „Helios“

Paula Wessely on juba tuntud suurte naiskarakterosade loojana. Tema naised, olgu nad nii lihtsad kui tahes, on alati siidames kangelased, suutelised armastama ja loobuma.

Temale vääriline partner meessoost on Willy Birgel, kes oma parima annab alati tõsistes, suurtes osades ja mitte kergetes komöödiates.

Nende kahe peategelase suurepärase koosmäng on aidanud „Maria Ilona“ ühes kõitva sisuga, teha haaravaks elamuseks igale.

Oma sisult on ta teataval määral aktuaalne praeguselgi ajal, kuna seal käsitatakse allasurutud rahva vabadustahet ja võitlusindu.

Kirjutatakse aastat 1848. Ungari käärib. Kossuthi juhatuse alla on deserteerunud vitsere.

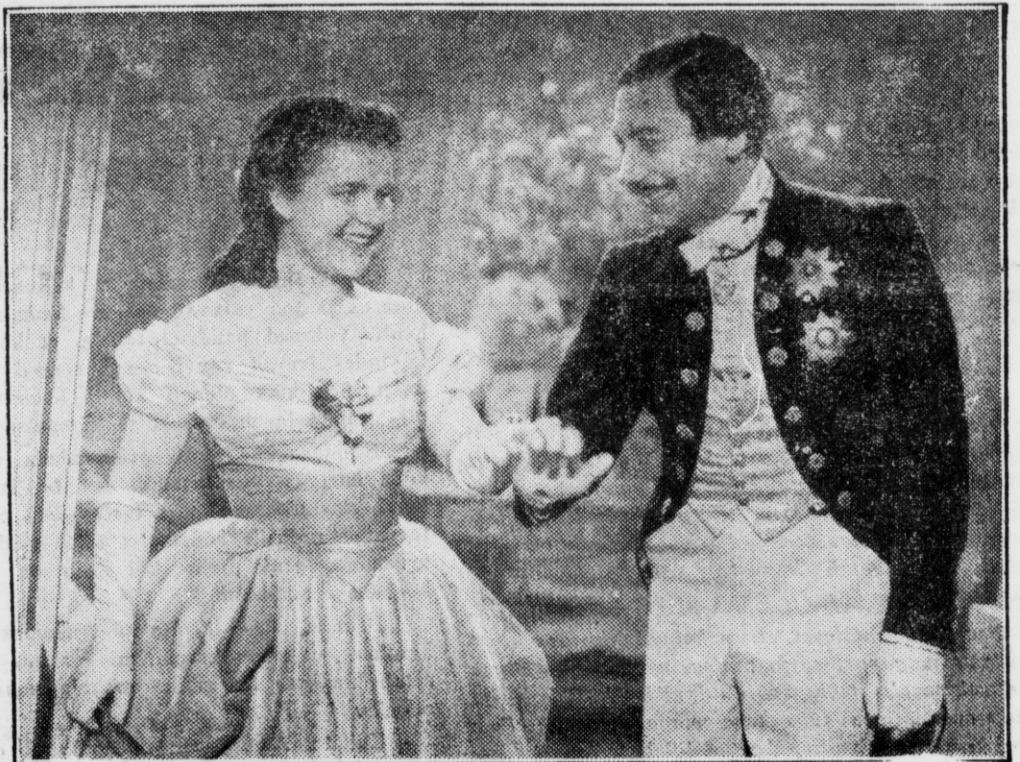
Schönbrunnis hooviballil tutvus noor lesk Maria Ilona von Wolnersdorf vürst Karl Schwarzenbergiga. Peale kolmeaastast üksildust on hooviball talle suureks elamuseks, mis ei unune niipea. Austria ohvitseri abikaasana on ta õppinud austerlasena mõt-

Toatüdruk hakkas lõpuks igatsema traagilisi osi. Ent kõikjal mängitakse vaid lõbusaid seltskonnakomöödiaid. Alles Josefstadt teatris leiutatakse Paula Wessely teistkordselt — suure draamanäitlejana. Siin pole ta enam dialoogide marionett vaid inimene lihast ja luust. 1932. aastal saavutab ta oma „Rose Berndiga“ Berliinis suure menu. Suur traagika murrab kerged komöödiaketid ning oma „Püha Johannaga“ vaimustab ta kõiki vaatajaid otse hullumiseni...

Leopoldine Durina „Maskeraadis“ vallutab ta ka filmimaailma. Selles osas võib ta kõike väljendada, mida tunneb naisesüda: arglikust armumise kuni kirgliku armastuseni. Tol korral näia, nagu oleks kaamera filminud elu ennast. Uus „staar“ oli sündinud — Paula Wessely.

Vahepeal on ta nimjuba üksinda muutunud kunstiliseks mõisteks. Film võis temaga peaosas anda vaatajaile hoopis uusi probleeme. Järgnesid „Episood“, „Nii lõpes üks armastus“, „Juulika“ ja „Elu peegel“ ja kõigis neis filmides kõitis meid too elulähedus. Kui suurepäraselt ta kujutas noid sirgjoonelisi, alandlikke tütarlapsi, kes vaikides käivad oma teed, kuni suur elamus neid sisemiselt karastab. Kui vaimustavalt oskab ta kõnelda oma õigusest ja veenvalt võidelda. Ta on kõikide põlatute, alandatute ja kannatajate advokaat. Nii on ta kunst ka suurimal määral kasvatav.

„Igakord peab uuesti tundma pinevust,“ arvab Paula Wessely ise. „Peab olema pingul kuni viimse närviraasuni. See ongi põhjuseks, miks ma aastas valmistan vaid kaks filmi. Peab jääma aega kogumiseks ja puhkamiseks. Kui nii palju miljooneid sind jälgivad, pead suutma neile ka midagi pakkuda. See ülesanne on austav, ent samuti ka raske.“

Kaks kuulsust esmakordselt koos, Paula Wessely ja Willy Birgel „Maria Ilonas“.

lema, ent sünnilt ungarlanna, tunneb ta süda kaasa ka ungarlastele. Vürstil õnnestub Ilonat veenda täitma suurt poliitilist misjoni; ta läheb saadikuna Kossuthi juure.

Kossuthi vägedes kohtub Ilona oma venda Imre von Ilontost, kes samuti deserteerunud ning asunud mässuliste ridadesse. Siin esmakordselt õpib ta tundma ka ungarlaste mässuliikumise suurt ja sügavat mõtet ning Viini naasnult soigutab ta seal kõik kahtlused, öeldes, et ungarlastel pole üldse väge.

Vana keiser on lahkunud troonilt, asemele astub noor Franz Joseph, kes oma ema ning mõningate hoovikondlaste mõjutusel kuulutab sõja ungarlasile. See probleem asetab Ilona ja ta armastuse raske probleemi ette. Suudab mees teda mõista, või on ta niivõrd kohusetruu, et ei lase isiklikel asjadel segada poliitilisi huve?

Ka psühholoogiliselt on „Maria Ilona“ hästi läbimõeldud film. Pole ühtegi stseeni, mis kannaks pealiskaudsuse ja ruttamise jälgi. See on film, mis võib vaatajaile pakuda palju kõitvat ja huvitavat.

Nii magate hästi

Maria Paudler on ikka veel nooruslikult šarmikas.

Kas

pidžama või öösärk?

Mitu tundi peab magama?

vähendada igasugused ebaloomulikud helid. Mere-
kohina ja kella tiksumisega võib harjuda. Äki-
liste mürade suhtes on magajad ja eriti ras-
magajad väga tundelikud. Kui väljaspoolt tule-
vaid helisid kuidagi ei saa sumbutada, aitavad kõr-
vadesse pistetud vatitropid suurepäraselt.

LUGEMINE.

Mitte ainult halb, vaid otse needmisväärne oma-
dus on voodis lugemine enne magamaminekut.
Parem uinutamisharjumus on siis juba endasuges-
tioon. Võib lugeda ka lugematuid valgeid lamba-
kesi, kusjuures uinutakse suurepäraselt.

UNEROHUD.

Kui neiks pole arsti eeskirju, ei tohiks neid ka-
rada. Keha harjub mürgiga kiirelt ja nii e-
nerohust varsti enam põrnugi kasu. Öhtusöök
peaks olema kerge ja mitte vürtsitatud. Samuti ei
tohiks öhtul juua alkoholi. Öhtustada tuleb alati
vähemalt kaks tundi enne puhkamaheitmist. Jä-
reljäänud kahe tunni jooksul võib sooritada jalu-
tuskäiku. Enne magamaminekut võib süüa too-
rest õuna — see on parim unerohi.

MAX FACTOR jr.

PISIASJAD,

millised unustatakse

Enamik naisi unustab, et küünarnukid, silma
ümbrus ja suu vajavad nooruse kadudes ikka enam
hooldust. Vähesed panevad tähele, et kortsud nendes
kohtades teevad sageli isegi noored inimesed va-
naks. See kõik oleneb ainult hoolitsemisest iluravist,
mis hiljem tasub end kätte kümnekordselt.

Küünarnukke saab pehmenemiseks väga lihtsalt
kõva harjaga, mis kraabib eemale surnud naha-
koed, elustades nahka ja lastes seda paista alabas-
tervalgena. Peale hõõrumist tuleb neid kohti võida
kreemiga, peale selle kui seep on sooja veega
hoolsalt eemaldatud.

Daamid, kes kasutavad näomaske, leiavad
kindlasti, et sama kreem, mis on hea nende näole,
aitab kindlasti ka küünarnukkide sametiseks tege-
miseks.

Kui tubli harjamine üksinda ei eemalda ine-
tut nahakorda, võib appi võtta toaletti „pimskivi“,
mille esmakordsel kasutamisel tuleb siiski olla et-
tevaatlik ja mitte liiga innukalt hõõruda. Liigne
hõõrumine ärritab nahka ja mõjub omakorda hal-
vasti.

KINDAD.

Ka kindaid võib kasutada ilusate küünarnuk-
kide saamiseks. Kannavad ju paljud daamid oma
kreemitatud kätel kindaid, et saavutada pehmet
nahka. Sama tehnikat võib kasutada siingi, tarvi-
tades seejuures kunagi moesolnud pikki ballikin-
daid.

Kortsud silmade ümber, milliseid tavaliselt
peetakse vanaduse tunnuseks, ei tarvitse seda su-
gugi olla. Tihti tekivad kortsud seetõttu, et sil-
mad kas ereda päikesepaiste või rünga vihasaju
vastu on halvalt kaitstud, mispärast „kissitame“
oma silmi, tekitades kortse. Kinotähed kannavad
seepärast spordivõistlustel ja üldse vabas, päikesepa-
istelises õhus rohelist prille.

VANADUS.

Kui daam ei hooli sellistest pisiasjadest oma
nooruses, olles pealikaudsest hooletu, tasub see
end aastate pärast rängalt kätte, jättes inimeses
palju vanema mulje kui ta seda on tegelikult.

Prillid või laiaäärsed kübarad aitavad ebakor-
rektsusi näolt eemaldada ja ära hoida. Hiljem
võib neid püüda eemaldada kreemide ja massaaži

Foto M.-G.-M.

Jean Chatburn hoiab oma
saledat joont võimlemise
abil...

Foto M.-G.-M.

nagu Florence Rice'gi, kes
igal hommikul võimleb vähe-
malt pool tundi.

Foto M.-G.-M.

Kuninglikult mõjub Rita
Johanson lihtsajooneline must-
tast sametist öhtukleit, mida
ta kannab valge hermeliin-
jakikesega.

abil, sest vanusest tingitud kortsud on sageli ole-
nevad ka liiga kuivast nahast.

Seepärast — meenutage, et Hollywoodi tähed
ei kannu rohelist prille mitte maskiks, vaid oma
ilu kaitseks ning seda võite teha teiegi säravatel
lumeväljadel suusatades.

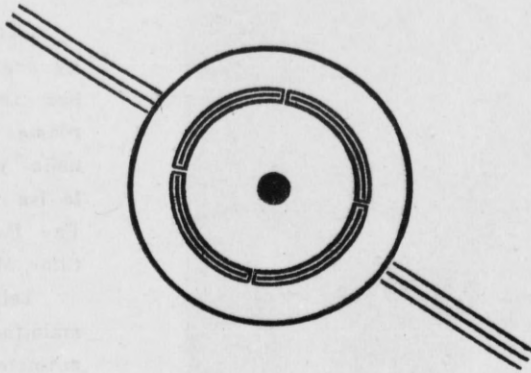

Foto Ufa.

Miriam Hopkins kaitseb
oma silmi päikese eest alati
rohelistest prillidega.

Ray Milland

**Näitleja, kes läks Hollywoodi, kuna ta armastab —
puhast särki, apelsiinimahla ja oma tütarlast.**

Ray Milland kaalutleb kellele helistada...
Õnnelik abielupaar! Ray oma nooriku Murieliga.

Ta on õieti inglane, too noor näitleja, kes äratanud tähelepanu „Hotell Imperialis“ ja „Džungli armastuses“. Huvitav segu lordist ja kavalast noormehest.

„Tulin Hollywoodi, sest mulle meeldib Kalifornia apelsinimahla ja too igavene Londoni suits sundis mind vahetama särki vähimalt kolm korda päevas...“ alustas noormees.

Ent kaaluvaim põhjus oli vist siiski tütarlaps, kellest ta ei suutnud loobuda.

Kuigi ta linal on alati tip-top kanglane, kujutab ta eraelus siiski poisilikku ja loomulikku noormeest, —

kes ei näi hoolivat kuradistki. Jonnakas juuksesalk ripnemas silmil, tormab ta läbi elu — kuigi see hoolimatus on tublisti summutatud abielludes. Seal ta nimelt õppis, et elus on siiski ka raskusi ja tõsiseid hetki ning raha ei saa alati raisata tarbetele asjadele.

Kuueteist-aastasena leidis ta, et on küllalt kannud väsitavat „orjaiket“ ja jooksis ära merele. Kuus kuud kartulilaeval õpetasid aga poissi, et ka meremehe elul on oma varjuküljed. Ent kuna kool „maailma näinud“ poisi juures ei tulnud enam kõne alla, siis hakkas ta töötama oma onu farmis. Seal õppis ta käituma hobustega ning sai hiljem seepärast ka Briti kuninglikuks ratsaväelaseks.

Saanud tädilt päranduseks seitseteisttuhat dollarit, läks ta mandrile, kus elas aasta gentlemani lõbusat elu —

ning pöördus Londoni tagasi viiekümne tsendiga taskus. Kusagil peol sattus ta kokku tollekordse inglise populaarseima näitlejatariga Estelce Brodyga, kes kutsus ta järgmiseks päevaks stuudiosse, kus noormehest tehti proovivõtteid — nii sai ta näitlejaks. Mänginud mõnes filmis pisiosi, „leiutati“ ta uuesti ameeriklaste poolt ja toodi Hollywoodi.

Hollywoodis elas tütarlaps nimega Muriel Webber. Sale, sinisilmne iludus, kes oma isa hästimineva näitlejate-büroo tõttu sai

elada lõbusat elu. Ühel päeval viibis ta parajasti isa kontoris, kui saatus saatis sinna ka Ray Millandi. Mõlemad noored armusid, abiellusid ja leidsid, et hea välimus pole siiski küllaldaseks aluseks heale abielule.

Juba Londonis oli Ray olnud innukaks öölokaalide külastaja ja seda ta ei jätnud siingi. Nii nad siis jälle lahkusid, ent ei lahutunud. Kuna Hollywoodki ei näinud pakkuvat noormehele paremat tulevikku, pöördus ta Londonisse tagasi.

— Nüüd oli elupõletajast noorurist saanud elutark noormees. —

Ta tahtis teenida küllalt raha, et võimaldada oma noorele abikaasale mugavusi. Ja tehes end ameeriklaseks, saigi ta osa ühes briti filmis.

Kogunud küllalt raha Ameerika sõiduks, istus ta lihtsalt laevale ja purjetas oma abikaasa poole, täiesti unustades, et oli stuudioga lepingu tõttu seotud. Kesk ookeani sai ta oma agendilt telegrammi, kes palus teda pöörata otsekohe tagasi, kuna olevat ette näha film suurema palgaga. New Yorgis oli tal parajasti nii palju aega, et sai „Euroopalt“ ümber istuda „Berengariale“. Film valmis, asus ta uuesti laevale ja sai jälle telegrammi. Ainult nüüd oli tal New Yorgis viibimiseks aega viis tundi.

Oma kolmandal sõidul Hollywoodi oli tal jälle taskus vaid mõni sada dollarit. Kõik muu raha oli fibisenud läbi sõrmede. Imelik omadus, et ta sõrmed ei osanud raha kinni pidada. Aga ta on ju nüüd parim näitleja ja leiab kindlasti Hollywoodis tööd.

Mida lähemale laev Ameerikale jõudis, seda pessimistlikumaks muutus aga noormehe meeleolu. Soovis Muriel üldse ta tagasitulekut? Hollywoodi jõudnult üüris ta elegantsses hotellis toa ja helistas abikaasale, saades jääkülma vastuvõtu osaliseks. Möödus nädalaid, kuid uhke hotell oli ammu vahetatud tagasihoidliku toakese vastu ja lõunasöök asendatud võileibadele. Seal kohtas ta kord juhuslikult Murieliga ja naine — armus uuesti.

Samal ajal näis õnnejumalanna naeratavat Millandile ka ametialal. Kellegi sõbra soovitusel läks ta Paramounti

— stuudiosse, kus oli käsil „Bolero“ vändamine Georg Rafti ja Carole Lombardiga.

Luuletanud loo haigest tädist, kes enne surma teda tahab veel näha, sai noormees osa ja veidi hiljem ka oma Murieli.

See muutis noore tuulepea põhjalikult. Pole enam asjatuid raharaiskamisi vaid iga sent kogutakse hubase kodu loomiseks. Nüüd kavatsevad nad igavesti jääda ühte — Ray ja Muriel...

Ning see kõik juhtus seetõttu, et noor londonlane armastas puhast särki ja apelsinimahla...

Filmista rid 25-e aasta pärast

*Ein gemüts und
hübsches
Kinnchen der
Carla Rust*

Carla Rust stardib uude aastasse!
Foto Tobis-Cinema.

FILMID, MIS TULEVAD

„Ufa“ filmib: „Bal paré“. Peaois Paul Hartmann, Ilse Werner, Hannes Stelzer.

„Tütarlapsed esikus“, kus mängivad Magda Schneider, Carsta Löck, Rudolf Platte, Hans Leibelt.

„Kergemeelne tütarlaps“ — peaois Frieda Czepa, Willy Fritš, Rene Deltgen.

„Armaštuse kool“, mängivad Luise Ullrich, Viktor Staal, Johannes Heesters, Charlotte Dandort.

„Kuningatari süda“ (Maria Stuart) — peaois Sarah Leander, Willy Birgel, Maria Koppenhöfer.

„Tobis“ väntab

„Glenarveni rebane“ — Olga Tšehova, Karl-Ludwig Diehl, Ferdinand Marian.

„Panduur Treuen“ — Hans Albersiga.

„Kolm Codonat“ — suur artistidefilm, peaois Renee Deltgen.

Viin-film.

Cafe Allache“ — Paul Hörbiger ja Hans Moser.

„Postmeister“ — Hilde Krahel, Hans Holt, Ruth Helberg.

ANEKDOOTE HANS ALBERSIST.

UUS ELUKUTSE.

Keegi direktor vaatas kord filmimist pealt. Vaheajal seletas ta Albersile, et ta poeg olevat astunud filmikopeerimisosakonda.

„Ega ta seal ometi kopeeripliatsina alustanud?“ küsis Albers muiates.

VÄIKE FILMISTSEEN.

Hans Albers jutustab meelsasti lookesi oma karjääri algupäevilt.

Ühtes ühel päeval režissöör: „Tead, Hans, tänna filmime ainult sinu pead, seepärast saad poole palga.“

„Miks sa seda ennem ei öelnud, inimene,“ karjus Hans, „siis oleksin alumise poole koju jätnud.“

Foto Tobis-Cinema

Paula Wessely
ja Willy Birgel
mängivad
helifilmis
„Maria Ilona“

ANDY HARDY armub

„Kohtunik Hardy perekond“ on Ameerikas väga populaarne filmidesari, mis käsitleb ühe tavalise ameerika keskklassi kuuluva perekonnaelu rõõme ja kurbusi. Kohtunik Hardy perekond on nelja- või ühe viieliikmeline. Sinna kuuluvad peale isa ja ema, keda kehastavad Lewis Stone ja Fay Holden, veel poeg Andrew, hüüatud Andy ja tütar Marion.

Tolle Andy „armuseikluste“ ümber keerlebki mainitud film. Mickey Rooneyd oleme näinud küll mitmetes osades, ent veel mitte kunagi armununa. Näib aga, et kui too innukas noormees midagi ette võtab, siis teeb ta seda ka põhjalikult. Nii armub ta kohe kolmesse tüdrukusse korraga ja kõigub raskeis armuhalais nende vahel, teadmata, kelle poole hoida. Nood kolm võlvat näitsikut on

JUDY GARLAND

Judy Garland, Ann Rutherford ja Lana Turner. Kõik kolm on noored, sarmikad näitlejatarid, erineva välimusega — pole siis ka ime, et noorele Andyle valik osutub äärmiselt raskeks.

Seekord näib võitja olevat siiski väike ja veetlev Judy Garland, kes oma toredate swingidega löbustab vaatlejaid.

Head oma osades on siiski ka Ann Rutherford Andy „kindla tütarlapse“ Pollyna ning Lana Turner väikelinna vambina.

„Andy Hardy armub“ on meile veel sellegi poolest huvitav, et ta näitab meile tüüpilist ameerika perekonnaelu, nagu seal elab iga keskmine kodanik, oma rõõmude ja muredega.

See on lõbus film, mis aitab mõtteid eemale viia äripäeva karmusest toredalt lõbusasse filmimaailma.

VETT CANITOGALE

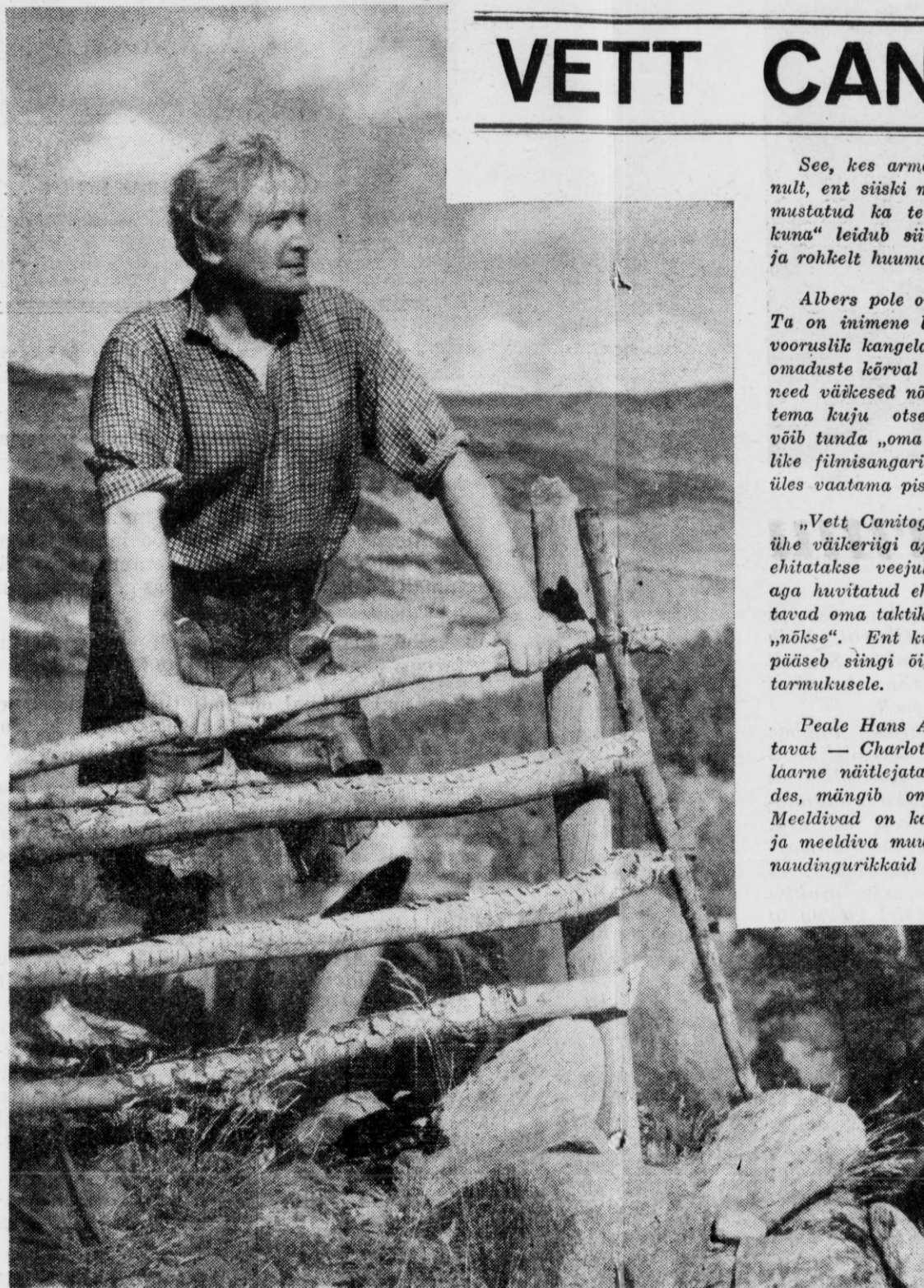
See, kes armastab Hans Albersi lõbusalt jultunult, ent siiski mehelikkult olemist, on kindlasti valmistatud ka tema uuest filmist. Eht „alberslikuna“ leidub siin igasuguseid seiklusi, romantikat ja rohkelt huumorit.

Albers pole oma filmides kunagi „papist pois“. Ta on inimene lihast ja verest, mitte absoluutselt vooruslik kanglane, vaid selline, kel paljude headeomaduste kõrval leidub küllaltki mõnedki. Ja need väikesed nõrkused vist ongi, mis teevad meile tema kuju otse haruldaseks sümpaatseks. Teda võib tunda „oma inimesena“, kuna tavaliste vooruslike filmisangarite poole peab vaene kinokülastaja üles vaatama pisut häbi ja kadedustundega.

„Vett Canitogale“ viib meid tormilisse ajajärku ühe väikeriigi ajalool. On aasta 1905 ning maale ehitatakse veejuhtmeid. Teatavad ringkonnad on aga huvitatud ehituse ebaõnnestumisest ning kasutavad oma taktika läbiviimiseks igasuguseid alatuid „nõkse“. Ent kuna igaal lool on oma moraal, siis pääseb siingi õiglus võidule, tänu vapra inseneri tarmukusele.

Peale Hans Albersi näeme filmis veel vana tuttavat — Charlotte Susat. Too kunagi väga populaarne näitlejatar, eriti vampide ja spioonide osades, mängib oma come-back rolli vägagi hästi. Meeldivad on ka teised osalised, kes hoogsa režii ja meeldiva muusika saatel valmistavad vaatajale naudingurikkaid tunde.

HANS ALBERS
on uue põneva
seiklusfilmi
„Vett Canitogale“
kanglane

„TE NAERATE.“

Keegi kolleeg palus kord Albersit, et too vaataks ta uut komöödiat. Kuigi Albersit heatahtlikult oldi hoiatatud, otsustas ta mehele siiski teha meelehead ja läks filmi vaatama. See oli hirmus. Järgmisel päeval küsis kolleeg ootusrikkalt: „Kuidas meeldis?“

Vastas Albers: „Te saate naerma — ma nutsin!“

KÜLM SAUN.

Keegi noor ennastäis, ent andekalt just mitte ülekoormatud noor kolleeg tegi ühel peol oma liigse vatramisega näitlejale liiga. Lõpuks jäi Albers juba peagu tukkuma.

„Mul on selline tunne, härra Albers,“ ütles noormees lõpuks, „et te mind üldse ei tunnegi!“

„Siiski, siiski,“ arvas Albers ärsinult, „aga mitte nime järele, vaid ainult isiklikult.“

„SÜDAMLIK.“

Ühes oma esimestes filmides pidi Albers roni-ma mõnda katuseid. Ta luges käsikirja ja küsis, kus võttes toimuvad. „Südalinnas,“ oli lakooniline vastus.

Pahandas Albers: „Seal võin ju oma kaela murda.“

„Ei tee viga, me väntame seda viimase stseenina,“ vastas režissöör rahulikult.

Foto Ufa

Käthe Dorsch helifilmis „Ema armastus“

Ema armastus

Pole ilusamat sõna maailmas kui — ema, mis kõlab õrnana ja malbena igas keeles. Miski ei suuda nii palju andestada, lojutada ja mõista kui emastada.

Perekond on ühiskonna alussambaks ning perekonna moraalseks toeks on tavaliselt ikka ema. Tema on lastele lähedasem, ning õnnelik kogu eluks on too, kes suudab oma ema austada kui eeskujuna ning armastada teda sõbrana, kellele võib usaldada ka oma salajasimad mured.

Oleme näinud vähesi tõesti häid perekonnaelu käsitavaid filme. Filme, mis kõnelevad tavalise ema kangelaslikust võitlusest oma laste eest. „Emaarmastus“ suudab suurepärase karakternäitlejatar Käthe Dorschi meile anda veenva ning liigutavalt haarava kuju sellisest vaprast „tavalisest emast“, kes ohverdab kõik, isegi oma silmalvalguse, laste eest.

Marthe Pirlinger seisab pärast oma abikaasa surma täiesti kaitsetult ja kindlustamatult elukeerises. Hoolimata sellest ei nõustu ta sugulaste ettepanekuga, kes suuremeelselt oleks nõus lapsi kasvatama oma kulul instituudis. Pigem hakkab ta pesunaiseks kui loobub oma lastest. Ning nii seisab vapper naine päevi ja öid pidi taga küürides ja pestes, hoolimata enda isiklikust elust.

On möödunud kümme aastat. Väikesest ärikesest on arenenud hästiminev ettevõtte, mis suudab toita tervet perekonda. Kuigi võrsunud ühe ema lastena, näitavad need täiskasvanutena igaüks eri nägu. Vanim poeg on ema äris „ametnikuks“, kes jookseb innukalt järgi ka kenadele tütarlastele. Teine poeg on boheemlusele kalduv kunstnik, kuna kolmas lapsepõlves läbielatud õnnetuse tõttu on muutunud pessimistiks.

Tütar seevastu kujutab kergelt balletitüdrukut, kes siiski otsib kaitset ema tiiva all.

Sellist erinevat perekonda hoiab koos ainult ema, ainult tema hool ja armastus suudab ära hoida suuri lõhenemisi.

Oma otse meisterliku mänguga on Käthe Dors selle osa ideaalseimaks kehastajaks, kellele väärilt sekundeerivad Wolf Albach Retty, Paul Hörbiger ja Hans Holt.

„Emaarmastus“ võiks pidada südamlikumaks kunstiliseks suurfilmiks viimaste aastate jooksul.

Foto Ufa

Paul Hörbiger ja Traudi Stark
helifilmis „Ema armastus“

★ telefoniaparaadiga

Töö ei teinud täna rõõmu. Willi Hopper, Paberikaubad angroo, toetus oma kirjutuslauale, kloppis järelmõtlikult sõrmedega telefoniaparaadi külmale metallile, tõstes sealjuures veidi kuuldetoru. Ta osutissõrm trehvas ühte kettaaukudest, ega lasknud end enam välja tõmmata. Ilma et ta seda oleks kavatsenud, keeras ta ketast lõpuni. Kohe selle järele oli ta sõrm jälle vaba ja ketas keeras rütmilise tiksumisega iseenesest tagasi. Talle tegi korraka nalja, kutsuda sel kombel välja saatust. Ja nii valis ta numbraid veel kord, viis korda üksteise järele, kuni torust kostus ühetooniline tuut-tuut, märgiks, et telefon on vaba.

See oli mõttetu, muidugi. Võib olla polnudki sellist numbrit, mida ta ju isegi ei tunnud. Ent siiski ta süda peksis kiiremini. Sõrmed haarasid kuuldetoru kõvemalt. Korraka kuulis ta naise häält, mis hüüdis kergelt küsival toonil: „Linnahaigla!“

Willy Hopper võpatas. Ta tundis lähemal silmapilgul tungivat soovi, suruda kuuldetoru hargile. Kuid tolle hääle ilme hoidis teda kinni kui magneediga. Ta pidi midagi ütleva.

„Oh, ja — hallo!“ Ja vähese kaalutluse järele: „Kas seal on linnahaigla?“

Kohutavalt rumalasti küsitud. Ühelgi tingimusel ei võinud nüüd katkestada.

„Jah, siin on linnahaigla.“

„Hm — mida tahtsin ma ütelda — ja, kas täna — ma arvan, kas täna toodi sinna keegi noor daam...“

„Lõuna paiku toodi siia liiklusõnnetuseohver. Noor tüdruk Anny Bieber.“

„Õige, preili Bieber. See ta on,“ vastas Hopper ja mõtles sealjuures, et ta pigem peaks küsima ta tervise järele.

„Ah, ja, ütlege — kuis läheb tal?“

„Kui te daami tunnete, võite teda külastada. Kahjuks läheb...“

„Oh!“ See oli kõik, mis Hopper nüüd üle huulte sai. Tekkis paus. Ebamugav paus. Ta tundis, et oleks parem, kui ta veel midagi ütleks. Nüüd olenes kõik vaid sellest, kuis ta sellest olukorrast jälle pääseks.

„Ma tulen kohe sinna!“ ütles ta ja kahetses seda juba sekund hiljem.

Kergel sammul jooksis ta trepist alla, hüppas oma autosse ja sõitis kiirelt haiglasse. Teispoolt pöördust nägi ta lõpmatult pikka ja tumedat koridori. Eetri nõrk lõhn segurooside lõhnaga, milliseid ta oli tee peal ostnud.

„Tahaksin näha preili Anny Bieberit.“ Meessanitar saatis ta ooteruumi. Erutatult istus ta tooli servale. Kümme minutit möödus. Keegi ei tulnud. Vaid aegajalt katkestati surnud vaikus uste avanedes ja sulgedes. Viimaks tuli sanitar tagasi.

„Kas tahate, palun, mind saata, mu härra?“

Nad astusid suurde ruumi, milles viibisid kolm isikut.

„Ma tuln, et näha preili Bieberit,“ koheles ta kohmetult.

„See on preili Bieberi isa,“ ütles öde, näidates süngelt vaatlevale härrale, kes temalt kohe küsis: „Kas teie olitegi see, kes temast üle sõitis?“

Üllatunult vaikis Hopper. Ta tahtis juba seletada, et ta midagi sellest asjast ei tea, jah, et ta isegi ei tunne tüdrukut. Kuid tal pidi sellega ju kuidagi tegemist olema, — milleks siis need roosid, milleks on ta lõpuks ise siin?! Jah, teda võidi pidada kelmiks, kes tüdrukust üle sõitis. Mõni aeg vähemalt.

„Jah, kuidas seda võtta,“ andis ta niiis järele ja sõimas end kohe lollpeaks.

Arglik koputus katkestas pinevuse. Sanitar astus sisse.

„Politseiametnik soovib rääkida härraga, kes on jätnud oma auto alla seisma.“

Foto: Terra

**Audients
keisri juures**

**Maria Ilona
(Paula Wes-
sely) ja keiser
Ferdinand
(Paul Hörbi-
ger)**

Cigarettipikkuselt hirmu

South-American-Line eralennuseltsi kesk-päevalennuk seisis stardivalmis eredas pääkesevalguses. Reisijad asusid kohtadele, raadiotelegrafist ja montöör astusid sisse, viimasena loivas kohale blond piloot Christian Ernst. Mootorid pandi käima, kerge värin läbis valget lennukikeha, gaas, lihidad käsklused ja masin veeres kauge suurlinna poole.

Christian Ernst oli lõpmatu halvas tujus. Kuumus juhirusmis tahtis teda tappa. Väike õhutõmbus viltuasetatud aknaavausest ei aidanud ka palju. Pealegi oli ta saanud halbu teateid. Ei, ta oli äärmiselt ebarahul endaga ja ümbritseva maailmaga.

Mehaaniliselt haaras ta püksitaskusse ja tõi lagedale eelistatud sigaretikarbi. Võib olla lohutab ta meelt suitsetamine. See oli küll valjusti keelatud, aga siin ekvaatori juures ei võetud seda nii täpselt.

Sügav tõmme ja rahuldatult tõmbas Ernst suitsu sisse. Kuid mis see oli? Oli ta teinud ebaosava liigutuse? Kas oli teda tõuganud Pedro, väike mehhiko raadiotelegrafist? Olgu mis oli, sigarett oli ära, oli lihtsalt kukkunud ta suust. Ta kummardus kiiresti ja nägi oma ehmatuses, et sigarett oli kukkunud tillukesesse prakku bensiniitanki vahele. Jäisel häälel käskis ta oma abilisel tuua kiiremalt kohale kolm vahukustutajat. Terve nende sisemus pritsiti aegamööda sisse, kuid ikka veel tõusis praost talle muidu nii meeldivat sigareti lõhna. Külma higi kattis ta keha. Neetud sigadus, vandus ta. Lennuk oli kuni viimse kohani täidetud, 17 reisijat, 3 meeskonnaliiget. Reisijate hulgas don Rodrigo, ümburskonna rikkaim istandusteomanik, ameerika arst Watson, üks inglise abielupaar, kaval pankur Sanchez. Kõrvale kalduda, kodusadama suunas, ja aeglustatud tempos, kümme meetrit maapinnast kõrgemal, sõitis ta üle väljade, et häda korral kohe maanduda. Neli minutit, lõputud, närivad, viis minutit. Taevake, kui kaua põles siis selline neetud sigarett? Kas oli see meeltepettus? Kas ütles üles haistmismeel, narriks teda üliäärutatud närvid, või näis piloodile vaid, nagu ei tuleks enam suitsulõhna ülesse? Proovides tõmbas ta sisse õhku. Ei, suur Jumal, see lõppes aga hästi sel korral.

Christian Ernst nihutas end õigesse asendisse, vilistas tasa enda ette, tõukas mütsi kuklasse. Kadunud oli ta depressioon, julge pööre ja täisgaasil tormas lennuk edasi.

Foto Ufa

Stseen hõl-
filmist „Ema
armastus“

Minu elamus

ühes filmiga «Usaldusmurd»

See oli alles möödunud, s. o. 1939. a. sügisel. On tavaline hall, tuuline sügispäev. Jalutan sihitult linnas ringi. Käed palitutasu surutud, kübar südavalt silmle tõmmatud — morn kibestunud ilme näol. Juba mitu-mitu korda olen mõnest tänavast läbi käinud. Kordnikudki saatsid mind kahtlustavate pilkudega, kuni neil silmapiirilt kadusin.

Kuu aja eest tulin siia — a linna — täis lootust, et leian siin tööd. Kuid lootused muutusid varsti valusateks pettumusteks.

Seisatan puisteel. Vaatlen, kuidas vallatu sügistuul keerutab koltunud lehti. Leian, et ka minu elu on leht... mis kord haljendades sirgus — siis koltus... langes ja nüüd on karmi elutuule mängukannike. Tahtmatult kerkib üles küsimus: milleks ma üldse elan? Miks mina olen just selline „hädavare“, kes elumeres kuidagi pealvee ei seisa? Sellele ei leia ma vastust.

Olen istunud pingile ja nõjatun vastu seljatuge, ning mõtlen. Mis saab küll minust? Ei ole tööd. Raha ainult kaks krooni. Korteriüür võlg. Tünn, kuidas sülg suhu valgub ja kurk neelatab. Meenub, et eile õhtul sõin viimati taldrikutäie odavat suppi, et säästa viimast raha ajalehtede ostuks, millest saan jälgida tööpakkumise kuulutusi.

Meenub ka see giapäevane tööjaht. Hommikul ajalehe kätte saades torma küll lootusekiir südames töökohta, kuid sealt tulles on süda ikkagi jälle raskem, meel nukram ja huulil valuline naeratus, mis hiljem muutub sügavaks kurbuse jooneks. Igal kohal on ikka sama jutt. Kuuldes, et on tegemist maalt tulnud poisiga, kes varemalt pole linnas olnud, vastatakse ühes kohas lihtsalt, et on juba võetud, teine lubab hiljem teatada, kui vajab, ja on ka neid kes teevad töötisija kulul rumalat nalja... nagu täna hommikul. Leian lehest kuulutuse, et suurem tööstus vajab töölisi. Sammun sinna. Eelmiste kordade pettumuski annab lootustulukelele südames maad. Räägin viisakalt oma kurva eluloo ja palun ka mulle kuidagi võimaldada tööd. Minu jutul lõppedes ütleb vastuvõtja, kes rahvuselt juut. „Ai-vai, mis sinu siia tuli? Sinu paras maale si-gadekarja.“ Tundsin, kuidas õhk muutus tinarak-keks ja nägin punaseid rõngaid silmi ees tantsivat. Tormasin välja. Saaks vaid veidi värsket õhku, muidu lämbun.

Nii kurvalt mõistledes ei märkagi, kuidas minu koolipõlve ja eelmiste aastate sõbratar Maia on minu kõrval istunud. Alles siis, kui ta rääkima hakkab, ärkan nagu sügavast unest. Alles nüüd märkan, et sajab. On vist juba ammu sadanud, sest kummardudes valgub kübaralt hulk vett maha. Korraga kadus kurbus, andes maad jälleägemisrõõmule. Sest üle aasta polnud ma Maiat, oma „unistuste printsessi“ näinud. Nüüd tundsin, et ma ei ole enam üksinda. On ikkagi üks, kellega saab veidi vestelda. Läheme jalutades linna, kuna sa-juga pole pargis pingil kuigi mugav olla. Maia ju-tustab, kuidas ta kodunt lahkudes laevale kokana saanud koha. Siis tunnud, et ta ammune igatsus on täitunud. Ratsutada mere tormisel pinnal ja

kuulda ta võimsat kohinat. Mina räägin talle oma kurbi sündmuse. Kuidas isa alles hiljuti hauda kanti (ema oli juba siis surnud, kui Maia kodu oli), kuidas ma siis põgenesin koduralt, et oleks kergem unustada kõik, mis südamesse käristas va-lusaid haavu. Mainisin ka, et siin ootasid mind jälle valusad pettumused, kuid nende põhjuse, töö-puuduse, jätsin rääkimata. Jõudsin nii pimene-val ja sajusel sügisõhtul kino „Moderni“ ette. As-tusime vihma ja tuule eest esikusse varjule. Vaat-lesime väljapandud katkendeid filmist „Usaldus-murd“, mis oli seal parajasti linastusel. Kui juba tütarlapsel filmile nii lähedal, siis ei saa ka ilma vaatamata ära minna. Maia niikaua mangus, kuni astusin, olgugi raske südamega, kassa juure ja üt-lesin: „Kaks esimest“. Veel vaatasin kurvalt, kui-das minu viimane kahekroonine rändas kino kassas-se, vastu sain kaks päset ja mõned sendid. Oma meelehärmas mõtlesin, oleks olnud tõesti parem, kui ma Maiat poleks täna kohanud.

Kinosaali minnes haigutas seal tühjus. Ainult pool saali oli inimestega täidetud. Oli see sellest, et film kõikidele ei meeldinud, või oli see sellest, et ta juba palju päevi linastusel oli olnud. Istusime kohtadele. Lõppes reklaam ja algas film tütarlapse elust, keda saatus karmilt kohtles. Nähes, kuidas ta üksinda oma viimas eelukaaslase ja kaitsja — vanaema — surnuvankri järele käis, kerkis mul sil-mi ette episood, kus minagi seda teed sammusin. Ainult selle vahega, et suurlinna tänavate asemel läks minu teekond läbi roheliste väljade. Ka oli siis rohkem leinajaid. Olgugi, et nad käisid seal roh-kem moe pärast, kui kaastundest ja kurbusest.

Ma unustasin oma ümbruse. Ei kuulnud ma seda tavalist kompvekipaberite krõbinat ega mõne tükumajäänud kinoküllastaja norskamist. Ei tul-nud enam meele Maiatki. Ma otse neelasin iga pildikese ja sõna ekraanilt. Nii elulähedane tundus see sündmustik mulle olevat.

Filmi lõppedes tundsin veidi kadedustki sellest vaesest tütarlapsest, kellel ometi kord hästi läks. Kuid seegi pidi nukuks olema andma maad.

Kinost lahkudes enam ei sadanud. Tuul oli veel valjemaks muutunud. Läksin Maiat saatma sada-masse, kus ootas teda tema „kodu“ — suur laeva-mürakas. Sammume vaikides teineteise kõrval. Jutt ei taha minu masendatud meeleolu tõttu kui-dagi sobida. Alles lahkumise eel küsisin Maialt, et millal laev välja sõidab. Maia ütles, et arvatavasti homme, kui kaptenil õnnestub haigestunud tekipoi-sile asendajat leida. Lubasin hommikul vaatama minna, kuid Maia võttis seda naljana. Kuna ta tea-dis, et tma „maarott“ (nagu ta alati naljats) merd ei salli. Siis lahkus Maia. Veel tundsin huultel tema kuuma suudlust... nägin ta lahkuvat kogu mustendavas sügisöös... Oh, kuidas mässas minu hinges... niisama nagu taamal tormine meri. Sam-musin segaste tunnetega koju. Viskasin riidetatult voodisse ja viibisin seal poolnes hommikuni. Silmi eest jooksid sündmused nagu kinolinal. Esiteks lapsepõlv oma rõõmude ja muredega, siis vanemate lein. Maia... igapäevased töötisimisretked ja näh-

Foto 20-th Century Fox.

Margaret Lochwood ja Rudolf Scott helifilmis „Susanna“.

tud film. Oh, milline kummaline ühtesattuvus... Enam ei tunnud ma oma viimasest kergemeelselt kulutatud rahastki kahju.

Alles valgenedes vallutas mind unerammestus, kuid siis polnud aega magamiseks. Viskasin veidi külma vett näole, et kõrvaldada sealt uneroidumus ja väsinud ilme. Peegli ees kübarat pähe surudes paistis sealt vastu inimvare, mis oli järgi jäänud saatuse tormides endisest elurõõmsast noormehest.

Olgugi, et sammusin 19. eluaastat, paistis juus-tes halle hõbeniite. Otsmikul suur murekorts ja suu ümber kurbusejoon.

Tuul on väljas eilsest veidi vaiksem. Sammun sadamasse, viimane lootussäde südames. Käin lae-va ees enne mitu korda edasi-tagasi, kuni viimaks julgen trepist ülesse minna. Kapten, vana „mere-karu“, sõbralik mees, tervitas kättpidi nagu mõnd vana sõpra. Tõi pudeli konjakit ja klaasid. Ma otse värisin kartusest, mis saab siin minust. Kas saan ma veel siingi töökohta. Kui olime tühjenja-nud pudeli, oli meil ka kaup koos. Tundsin, nagu raske koorem oleks langenud mul südamele.

Tuul oli vahepeal vaikinud, meri kohises ikkagi veel, kuid kapten otsustas ankrut hiivata.

Kui puhus laeva vile, tundsin, nagu oleks keegi noaga mul rindu torganud. See oli lahkumisvalu.

Juba olime sadamast väljas. Kaugele jäi 'inn, kus ma nii palju meeleheitlikke hetki mööda saatsin. Kaugele jäi minu sünnikodu, lapsepõlve muretusega... Kaugele jäi ka kalmistu, kus puhkavad minu vanemad.

Veel puuris ma pilkudega kaugusse, kuid enam ei paistnud muud kui hall taevast ja rahutu meri.

HARRY.

Constance vallutab New Yorgi.

„Kas olete hull? Kas ütlesite, et teil pole praktikat New Yorgis? Kuidas? Teie ütlesite tõesti, et te pole kunagi teistel manikööri teinud? Noh, siis võite rahulikult koju minna ja magama heita!“

Loomulikult olete kolme aasta kestel viinud jalutama õndsas Mrs. Smithi koeri, ravinud ta nelja last, nendega mänginud ja neid õpetanud tantsima ning sportima, Mrs. Smithile ette lugenud ja sealjuures juhti-nud majapidamist. Kodus Euroopas üteldakse, ameeriklasi olevat raske bluffida. Vastupidine on õige. Ameeriklased ise tahavad, et neid pete-takse!“

Too preili Bergi sõbratar võttis mult otse tuju ära, nii et otsustasin juba minna, et mitte kunagi end enam näidata Parsley vahetalitusbüroos.

Tahtsin parajasti teha teed ukse poole, kui astus sisse vanem abi-elupaar. Mees noogutas mulle ja ütles:

„Üks silmapilk, preili.“

Ma ootasin.

„Kas on siin mõned seltsidaamid?“ hüüdis büroo-omanik kohalvi-i-bijaile.

Mehe pilgu peale eemaldas paar tolmukübemekest oma kostüümilt ja seisin sappa, koos kaheistkümneme kuni kolmeteistkümneme kandidaadiga. Kui iseäralik, et ta nii ilma pikemata tundis mu sobivust seltsidaamiks! Võib-olla pole siiski kõik lootus minu jaoks kadunud.

Meid seati abielupaari ette ja kontoridaam pidas kõne:

„See härra soovib angažeerida kogenud prantsuse seltsidaami; ta peab olema väljaõppinud haigeravija, palju reisinud ja evima New Yorgi praktika. Kas see teile vast sobiks, miss —?“ Ta pöördus vanema teenijatüdruku poole õhulises plikakleidikese.

Aga abielumees katkestas ta kõneluse ja visates julgustava pilgu minule, lausub:

„Ei, meie tunneme huvi tolle noore daami vastu siin.“

Ta naine nais olevat pahane. Tal nähtavasti polnud samasugune usaldus mu seltsidaamitalenti.

„Kas olete prantslanna?“ küsis mees sõbralikult.

„Ei, norralanna.“

„Noh, kuula ometi —“ ta pöördus nähtava vaimustusega oma naise poole. „Too väike daam on norralanna! Ja meie oleme alati saavinud seltsidaami Stokholmist!“

„Tõesti? Kas olete? Muuseas, olete liig noor.“

„Ah mis! Nii noor ja tugev!“ Kui sõbralik mehest!

„Kas olete väljaõppinud haigeravija?“

„E — i — i — i —“

„Ei tule kõne allagi!“ Daam pöördus tüdruku poole lillilises klei-dis. „Ja teie —?“

Kuid mees ei tahtnud anda järele. Ta oli tõesti liigutav.

„Selline noor daam Norrast on kindlasti väga armastusväärne ja teenistusvalmis —“

Daam tõusis terves oma auväarsuses ja saatis kordamööda abielu-mehele, minule ja vahetalitajale vihase pilgu.

„Täna. Ma usun, ma ei leia siit ühtki, kes mulle sobib. Homme olete vahast nii lahke, miss Parsley, ja saadate mulle sobiva väljavalitu, tõesti sobiva väljavalitu!“

Ja ta purjetas välja, saadetuna oma armastusväärsest abikaasast.

Ärritav küllalt! Teist korda oleksin teda täna peaaegu kohanud; see mõjus nagu saatuse näpunäide, mõeldagu vaid: kümnemiljonilises linnas kohata teda juhuslikult kaks korda ja jälle lasta silmist kaduda! Loomulikult polnud siin midagi parata, aga siiski — — —

Hakkasin jälle aeglaselt trepist alla laskuma.

All avanes pikk koridor, võib-olla viib see välja tänavale. Ma pöördusin sisse.

Jumal, kui pikk see oli! Uks ukse kõrval, tuba number 162, 163, 164 — —

Ma olin väsinud. New York kurnab. Kiirustavad inimesed, kes näisid välja, nagu nad ei teakski, mis on väsimus, jooksid edasi-tagasi ärilisel ilmel ja aktitaskutega kaenlas.

Sealt tuli energiline noor sportlane laia lõuaga...

„Ned!“

Ta suundus ümber koridori nurga. Ma jooksin talle järele.

Ta pöördus ümber ja vaatas mulle otsa: „Teie vist eksite, preili,“ ja läks edasi.

Õlad, mugavalt istuv ülikond — ei, ta polnud siiski Ned. Aga otse koomiline, kui väga ta talle sarnanes. Nedil on vend, seda ma tean, see peab nii olema.

Olen jälle väljas tänaval.

Mul on palav oma korrektseks kohaotsimiseks sobivas rätsepako-stüümis, tunnen end nagu keedetult. Daamikesed sügavalõikelistes tua-lettides õhulises, lillilises šiffoonis mööduvad minust kõrgeil kontstel. Ma kadestan neid, nad näivad välja nii kaunitult jahedad oma punaseks maalitud põskedega.

Ma silmitsen inimvoogu, kui nad minust mööduvad. Neid on iga-suguseid tüüpe, igast rahvusest ja kõigist rassidest.

„Seal!“ Mu süda teeb hüppe, tahan tervitada meest, ta vaatab mulle otse silma sisse — ja läheb mööda.

Ka see kord polnud see Ned.

Ma tunnen peapööritust, imelikku raskust.

Ma vangun ühte restorani ja istun.

Mis see tähendab, et ma kõikjal, kuhu ma lähen ja seisan, näen Ned Thorntonit? Mis ütleks küll Freud selle kohta? Ja ma näen teda ka unes. Täna õõsi jõime temaga koos kokteili!

Freud ütles, et olen pööraselt armunud Nedis.

Kas see tõesti peaks nii olema? Kuna ma ometi pidasin end alati lootusetult armunuks Bredosse! Freud peaks seda kindlasti raskeks kompleksiks, seda ma tean, ja see tähendaks nii siis, et mina, kui hästi-kasvatatud, kihlatud tütarlaps pean välja ajama peast mõtted Nedis. Seepärast kinnituvad nad alateadvusesse ja kerkivad esile õõnelmatena ja päevavisioonidena.

Jah! Pean küll olema kõrvuni armunud Nedis. Ja sealjuures pole mul isegi lootust teda jälle näha, tal pole ju onu Haugeni aadressi, ta ei aima, mis minust on saanud.

Ta on mulle nagu näha hirmasti pähe tõusnud, sest ehkki ma olin Bredost nii sisse võetud, et olin aastaid kurt ja pime kõigele, mis ei puu-dutanud teda ja ta huvisid, kuid nii kaugele ei läinud see kunagi, et olek-sin teda näinud igal teisel tänavnurgal!

Oeh!

Ma avan ajalehe.

Oh! Veri tõuseb mulle pähe.